BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

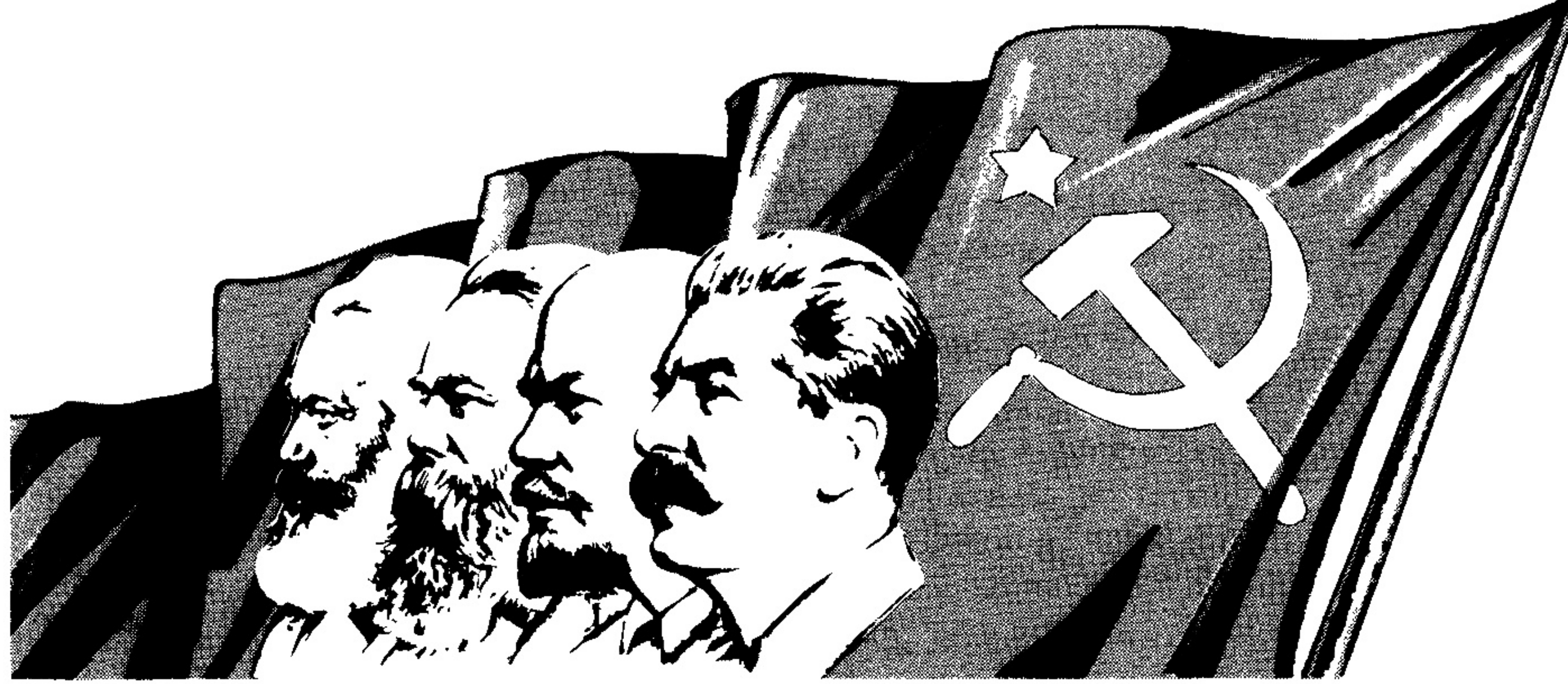

Butun ulkelerın ışçıları bırleşınız! Butun ulkelerın ışçıları ve ezılen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbın! Karkerên hemû welatan û gelên bındest yekbın!

☐ Sayı/Hejmar 62 ☐ 15 Ocak/Çile 1991 ☐ 4000 TL

TKP/ML(BOLŞEVİK) 4. KONGRESİ BAŞARIYLA SONUÇLANDI!

YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!
YÜKSELTTİĞİMİZ BAYRAK: BOLŞEVİZM!
HEDEFİMİZ: KOMÜNİZM!

TKP/ML(BOLŞEVİK) 4. Kongresi, bütün ülkelerin işçilerine ve ezilen halklarına sesleniyor:

YA BARBARLIK; YA SOSYALİZM!

YÜKSELTTİĞİMİZ BAYRAK: BOLŞEVİZM!

HEDEFİMİZ: KOMÜNİZM!

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar;
Bütün dünyada Marksizm-Leninizm'e sempati duyanlar;
Kadın ve erkek yoldaşlar;
Türk, Kürt milletinden ve çeşitli milliyetlerden sınıf bilinçli işçiler;
Devrimciler;
Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden işçileri, köylüleri, emekçileri...

PARTİMİZ TKP/ML(BOLŞEVİK) geçen üç yıllık dönem içinde yaptığı çalışmaları Marksizm-Leninizm bilimi ışığında değerlendirmek, önümüzdeki dönemde yapılacak çalışmanın yönünü tayin etmek; çalışma planını çıkarmak için, 4. OLAĞAN PARTİ KONGRESİNİ başarıyla gerçekleştirdi.

4. PARTİ KONGREMİZ, dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki siyasi gelişmeleri ve değişmeleri Marksizm-Leninizm bilimi ışığında çözümledi; Merkez Komitesi'nin Kongre'ye sunduğu "Siyasi Rapor" üzerine tartışarak, ona son biçimini verdi.

KONGREMİZ şu tespitleri yaptı:

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in 4. Kongre duyurusu ve bu Kongre'de alınan bazı kararları aynen yayınlıyoruz.

EMPERYALİST DÜNYADA GÜÇ DENGELERİ ALTÜST OLUYOR!

Dün Rus sosyal-emperyalizminin başını çektiği "Doğu Bloku" parçalandı. Siyasi alanda sosyalizm maskeli modern revizyonist sosyal-faşist diktatörlük biçimleri Batı emperyalizminin "çoğulcu demokratik parlamenter" maskeli burjuva diktatörlük biçimleri karşısında yenik düştü. Siyasi alandaki bu yenilgi esasında, ekonomik alanda sosyalizm adına uygulanan bürokrat tekelci kapitalizmin kokuşup tıkanmışlığının; pazarın yasalarıyla değil, bir avuç bürokratın kafasından çıkan merkezi "plan"larla yönlendirilen bu hilkat garibesi kapitalizmin, "pazar ekonomisi"ne dayalı kapitalizm karşısındaki yenilgisinin sonucudur.

"Doğu Bloku"ndaki bu durum, dün yanın yeniden paylaşılması için dalaşta patronluğu hangi emperyalist büyük gücün ele geçireceği konusunda yarışı kızıştırmıştır. Emperyalist güçler arasında varolan eski güç dengesi parçalanmıştır. Rus sosyal-emperyalizmi gücünden önemli ölçüde kaybederken, Batı Alman emperyalizmi Doğu Almanya'yı yutarak Alman emperyalizmi biçiminde Doğu Avrupa'nın patronluğuna soyunmuştur ve bu alanda hegemonya dalaşında bugün öndedir.

Doğu Avrupa'daki gelişmeler, emperyalist burjuvaziye ideolojik alanda "komünizmin öldüğü" yönündeki saldırıları için büyük malzeme sağlamıştır. Emperyalist burjuvazinin ideolojik alandaki saldırılarının etki alanı sadece geniş geri yığınlarla sınırlı değildir. Etki ve tahribat; devrimci, öncü saflar içine de bütün ağırlığıyla yansımaktadır. Emperyalizm her alanda saldırı durumundadır.

Fakat emperyalist burjuvazi ve onların ideologlarının tüm çabaları boşuna; gerçekte yenilen, çöken, iflas eden sosyalizm/komünizm değil, sosyalizm adına uygulanan revizyonizm, sosyal-faşizmdir.

Emperyalist burjuvazi ve onların ideologlarının büyük bir küstahlıkla, bizleri "çağdışı kalmış"lıkla suçlamaları ve saldırıları karşısında diyoruz ki:

▪ Uygulanan, proletarya diktatörlüğü mü idi ki, yıkılan sosyalizm olsun?

Bin kere hayır! Proletarya diktatörlüğü, kapitalizmden komünizme geçiş döneminde mutlak zorunluluk olan bir iktidar biçimidir. Böyle bir diktatörlük olmaksızın sosyalizm olmaz. Sömürenlere hayat hakkı tanımayan, buna karşı ise, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından mümkün olan en geniş demokrasi anlamına gelen sistemdir sosyalizm. Yozlaşmış revizyonist ülkelerde ise, uygulanan sosyalizm maskeli sosyal-faşist diktatörlüklerdir.

▪ Uygulanan sosyalist ekonomi mi idi ki, yıkılan sosyalizm olsun?

Bin kere hayır! Sosyalist ekonomi, işçi sınıfının ve emekçi yığınların sürekli artan maddi ve manevi ihtiyaçlarını en iyi biçimde tatmin etmeyi çıkış noktası alan; toplumsal üretim için "herkesten yeteneğine göre" katkı talep eden ve toplumsal üründen de "her kese katkısına göre veren", planlı; ve bu özellikleri nedeniyle de kapitalizmin kaçınılmaz yol arkadaşları olan devri krizleri tanımayan ekonomidir. Yozlaşmış revizyonist ülkelerde uygulanan ise; sosyalizm adına bürokrat-kapitalizm idi.

▪ Doğu Bloku ülkeleri komünist mi idiler ki, yıkılan komünizm olsun ?

Bin kere hayır! Komünizm tüm sınıf zıtlıklarının ortadan kalkmış olduğu, kafa-kol emeği, kır-kent, yöneten-yönetilen arasındaki çelişmelerin silinmiş olduğu, toplumsal üretime "herkesin yeteneği ölçüsünde" katkıda bulunduğu, ve bolluk içindeki toplumsal ürünlerden "herkesin ihtiyacına göre" aldığı bir toplumdur. Komünizm geleceğin özgür insanının, özgür iradesi temelinde yükselen toplumdur. Ve henüz yaşanmamıştır, HEDEFİMİZDİR!

Sözün kısası yıkılan, çöken, iflas eden; Doğu-Bloku ülkelerinde sosyalizm adına uygulanan revizyonizm, sosyal-faşizmdir.

Bu böyle biline !

EMPERYALİZMDEKİ DEĞİŞİKLİKLER ÖZE AİT DEĞİLDİR!

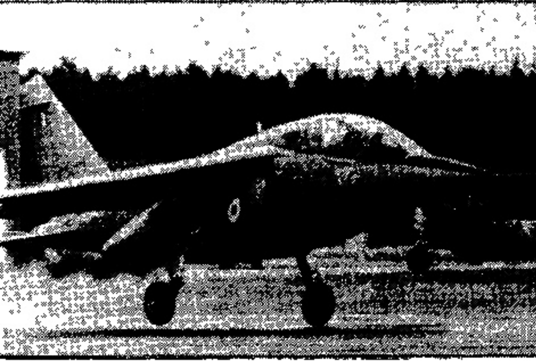
Şimdi, "komünizmin öldüğünü" ilan eden emperyalizm, tüm heybetli görünüşüne rağmen, gerçekte dün olduğu gibi bugün de "asalak, çürüyen can çekişen kapitalizm"den başka bir şey değildir. Emperyalizmdeki değişiklikler ÖZE AİT DEĞİLDİR. Onun tüm temel çelişmeleri varlığını korumaktadır.

Öyle ya da böyle, emperyalizm ile bütün dünyadaki işçi sınıfı ve bir avuç emperyalist "metropol" ile ezilen halklar arasındaki temel çelişmeler, bugün de dünyadaki gelişmelere damgasını vuran temel çelişmeler olarak varlığını sürdürüyor. Dünya emperyalist sistemi bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının ortak can düşmanıdır.

EMPERYALİZM DÜNYAYI BARBARLIĞA SÜRÜKLÜYOR!

Barbarlık; emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlar demektir. Bugün bir yandan emperyalizmin çanak yalayıcıları "sürekli barış" türküleri söylerken; Orta Doğu, tarihinin en büyük askeri yığınağını yaşıyor. Orta Doğu'da gerici, karşı-devrimci, emperyalist bir savaş bütün dünyanın gözü önünde hazırlanıyor. Karşı-devrimci faşist Sad

dam rejimini dişine tırnağına kadar silahlandıran emperyalist, sosyal-emperyalist büyük güçler, şimdi onu kontrol altına almak için, Orta Doğu ve dünya halklarına felaketten başka bir şey getirmeyecek bir savaşı gündeme getiriyorlar.

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklarına "demokrasinin" ve "ülke bütünlüğünün" korunması diye yutturulan, özünde dünya petrol rezervlerinin % 60'ına kimin sahip olacağının dalaşı olan bu dalaşta, yine insanlık barbarlığa sürükleniyor. Ve bizim şiarımız bu emperyalistler ve uşaklarının gerici, emperyalist savaşı karşısında DEVRİMCİ SAVAŞTIR!

Barbarlık; finans kapitalin açık terörcü diktatörlüğü faşizm, emperyalist metropollerde kendini sürekli iç faşistleşme biçiminde gösterirken, emperyalizme bağımlı ülkelerde bir çok halde parlamenter maskeli diktatörlüklere bürünmektedir. Faşizme karşı şiarımız DEVRİMDİR !

Barbarlık; ırkçılık ve şovenizmdir; kendi ulusunu diğer uluslardan üstün görme, diğer ulusları aşağılamadır. Saldırgan milliyetçilik, emperyalizm ve gericilik tarafından sürekli canlı tutulmaktadır. Irkçılık-şovenizm ve milliyetçiliğe karşı şiarımız; PROLETER ENTERNASYONALİZMİDİR !

Barbarlık; emperyalist metropollerde fazla ürünlerin yok edilmesi; geri ülkelerde açlık, kıtlık, sefalet ve işsizlik demektir.

Barbarlık; kadınlar üzerinde erkek egemenliği demektir. Kadın cinsiyetinin ezilmişliğinin tarihi, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin tarihi kadar eskidir ve kadın cinsiyetinin ezilmişliği, özel mülkiyet sisteminin en üst biçimi olan emperyalizm, Proleter Dünya Devrimi ile mezara gömüldüğünde kalkacaktır. Şiarımız işçi, emekçi kadınların; işçi, emekçi erkeklerle, erkek egemenliğinin de en yüksek ve en son biçimi olan emperyalizme karşı, DEVRİM mücadelesinde birliğidir.

Barbarlık; yerkürenin emperyalist kar hırsı ile doğanın talanı ve doğa dengesinin bozulmasıdır. Bunun için de diyoruz ki; insanlığın geleceği bugün her zamankinden çok, emperyalist dünya sisteminin yıkılmasına bağlanmıştır. İnsanlığın önündeki gerçek alternatifler: YA EMPERYALİZM YA DEVRİM! YA BARBARLIK YA SOSYALİZM dir!

DÜNYA DEVRİM CEPHESİNİN DURUMU

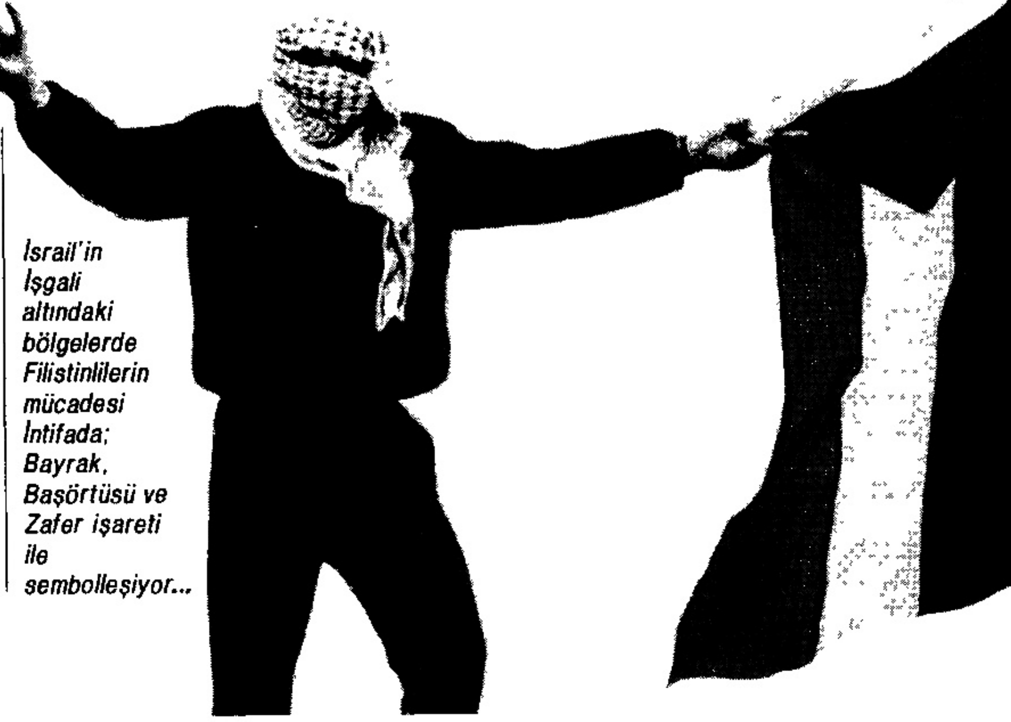
Emperyalizm bütün bu barbarlığına rağmen, DEVRİM mücadelesini yok edemiyor! Dünya devrim cephesi, halkların silah elde emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadele örnekleriyle dolu.

Bugün Orta ve Latin Amerika'da, El Salvador ve Peru'da emperyalizme ve onun uşağı rejimlere karşı silahlı mücadelenin boyutları yüksektir. Afrika'da Etyopya'da, Tigre'de, Eritre'de sosyal-emperyalizmin uzantısı olan, son dönemde patron değiştirme manevraları içine giren Derg-rejimi köşeye sıkışmış durumdadır. Namibya'da, Zimbabve'de ve Azanya'da (Güney Afrika) emperyalizm ve uşakları, halkların silahlı ayaklanmalarını tavizlerle, uzlaşmalarla durdurmaya çalışmaktadır. Orta Doğu'da Filistin halkı İntifada'larla siyonizme karşı mücadelesinde kararlılığını göstermektedir. Kürdistan'ın hemen her alanında milli uyanış ve milli kurtuluş mücadelesi, silahlı biçimlerde dile gelmekte, yığınsal isyan eğilimlerini içinde barındırmaktadır. Uzak Asya'da Filipinler'de, Sri Lanka'da, Kamboçya'da hala devrim ateşi söndürülememiştir.

Emperyalist metropollerdeki iktidarlara karşı yürütülen çeşitli direniş ve protestolar, devrimin nüvelerini de içinde barındırmaktadır. Batı Avrupa'daki otonom hareketler, Japonya'daki taç giyme törenleri sırasındaki militan direnişler vb. ...

Ama bir gerçek var ki, "dış cephe"deki devrimci bunalım, iç cepheye göre daha ileri bir seviyededir. Bu objektif gerçekliğin yanında, subjektif durum şöyle dile getirilebilir:

Dünya komünizmi en zayıf, en zor dönemlerinden birini yaşıyor. Komünizmin teorik temelleri olan diyalektik ve tarihsel materyalizme karşı, idealizmin en kaba ve en ince biçimleri adeta bir yeniden doğuş yaşıyor. Devrimci alternatifin görülmediği noktada, ortaya çıkan boşluğu, burjuvazi, eski ve yeni "din"lerle dolduruyor. Komünizmin en temel tezlerinden biri olan Proleter Enternasyonalizmi, teori ve pratikte unutulmuş, üstü örtülmüş;

İsrail'in İşgali altındaki bölgelerde Filistinlilerin mücadesi İntifada; Bayrak, Başörtüsü ve Zafer işareti ile sembolleşiyor...

şovenizm ve milliyetçilik her zamankinden daha fazla hortlamış durumdadır.

Dünya komünizmi, yalnızca emperyalist burjuvazinin saldırı hedefi olmakla kalmıyor; o, aynı zamanda kendi içinde de en buhranlı ve dağınık dönemini yaşıyor. Bugün devrim safında gördüğümüz ve ama Marksizm-Leninizm bilimine saldıranlar hakkında diyoruz ki;

- Arnavutluk Emek Partisi çizgisi temelindeki gruplaşmanın gidişatı, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ndeki değişiklikler gözönüne alındığında parlak değildir. Çünkü bunlar, şu anda emperyalist cephenin bir unsuru olmamalarına rağmen, yozlaşmış revizyonist yönetimin aldığı kararlarla, açık kapitalist restorasyona gidişin ekonomik programını ortaya koymuşlardır. "Sosyalizmin son kalesi" olarak lanse edilen Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ndeki olumsuz gelişmeler, bu akımın şimdiye kadarki birliğini parçalayacaktır. Açıktır ki, Arnavutluk Emek Partisi çevresindekilerin bir bölümünün Marksizm-Leninizm'e evrimlenmesi mümkündür. Bize düşen görev; Arnavutluk Emek Partisi'nin revizyonist çizgi ve pratiği ile mücadeleye daha da ağırlık vermektir.
- Devrimci Enternasyonal Hareket: Bu akımın belirleyici özelliği, "Mao Zedung Düşüncesi"ni Marksizm-Leninizm'in bir üst aşaması olarak savunmasıdır. Aynı zamanda Stalin'e saldırıları, büyük laf etme özellikleri ve özeleştiriden uzak yöntemleri; bu tipik küçük-burjuva akımın Marksizm-Leninizm ile ilgisinin yalnızca lafta olduğunu göstermektedir.
- "Bolşevik Birlik" akımı ise; Mao'nun hatalarını abartan ve ou Marksist-Leninist görmeyen; Çin Devrimine saldıran; Stalin'i, ölümünden sonrası için Marksist-Leninist görmeyen bir konumdadır.
- Son dönemde şekillenen ve başını İran Komünist Partisi'nin çektiği, ortak temeli troçkist, yarı-troçkist olan bu akımın da esas saldırısı, modern revizyonizmin suçlarını Stalin'de aramasıdır.
- Kongremiz, bu "ana akımlar" dışında kalan, eski kardeş örgütlerimizden Avusturya Marksist-Leninist Partisi, Akıma Karşı, Batı Berlinli Komünist gruplarının da, Marksist-Leninist partilere doğru gelişme yolunun kapalı olduğu tespitini yapmıştır.

İşte komünizmin en zayıf, en zorlu dönemlerinden birini yaşadığını söylerken, kastettiğimiz bu durumdur. Dışımızda, —tanıgımız kadarıyla— Marksizm-Leninizm adına konuşan, modern revizyonizme ve sosyal-emperyalizme karşı olan güçler içinde, Marksizm-Leninizm'i doğru temellerde bayraklaştıran bir güç şu anda yok.

Bugün Marksizm-Leninizm'e ve sosyalizme saldırılar; özellikle, Marksizm-Leninizm'in klasiklerinden biri olan Stalin yoldaşa saldırı ve "eleştiriler" biçiminde yoğunlaşmaktadır.

Biz diyoruz ki, Stalin'in Marksist-Leninist teori ve pratiğinin savunulması, Marksist-Leninistlerle sahtelerini ayıran; barikatın hangi tarafında olunduğunu belirleyen bir sorundur.

Dün olduğu gibi bugün de, Marksizm-Leninizm'in ideolojik alandaki başdüşmanı modern revizyonizmdir.

Komünizmin modern revizyonistlerce tahribatı, bir anlamda her şeye yeniden başlamakla karşı karşıya bırakmıştır bizleri...

Sosyalizmin yığınlar içindeki prestijinin olağanüstü yıpranmış olması dezavantajına rağmen; Lenin ve Stalin önderliğindeki Bolşevik Partisi, Sovyetler Birliği'ndeki devrim ve sosyalizmin inşası deneyimleri, Çin Devrimi deneyimi, Büyük Proleter Kültür Devrimi deneyimi bizlerin avantajıdır. Yeter ki biz öğrenmesini ve öğrendiğimizi uygulamasını bilelim!

Bırakalım emperyalizm sevinsin. Son gülen iyi gülecektir! Komünizmin kızıl bayrağı geçmişte nasıl dünyanın altıda birinde göndere dikildi ise, gelecekte bu daha fazlasıyla olacaktır! Yeni Ekimler gelecektir!

Emperyalizmin ideolojik saldırıları karşısında ezilenler, bizi terk ederlerse etsinler, korkumuz yoktur! Büyük görevler, güçlü insanları gerektirir!

İnsanlığın geleceği Komünizmdedir! Ya da insanlığın geleceği yoktur! Herşeye rağmen... barbarlığı engellemek, komünistler önderliğinde işçi sınıfının ve ezilen halkların elindedir!

KONGREMİZ, TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'DA BAĞIMSIZLIK, HALK DEMOKRASİSİ MÜCADELESİNİN DEVRİMLE KAZANILACAĞINI; SOSYALİZMİN YOLUNUN İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE AÇILACAĞINI İLAN EDER!

Dünya emperyalist sisteminin somut güç dengesindeki değişiklikler ve gelişmeler, Türk faşist hakim sınıflarını ve onların devletini de etkilemiştir. "Doğu—Batı Bloku" arasındaki gelişmeler ve değişiklikler, faşist Türk devletinin jeo-stratejik önemini azaltırken, Orta Doğu "Körfez Krizi" ve Rus sosyal-emperyalist imparatorluğunun parçalanma eğilimleri, Türk faşistlerinin eline yeni kozlar vermiştir.

Türk hakim sınıflarının tüm komşuları ile ilişkileri problemlerle doludur. Yunanistan ile olan ilişkilerde,

Kıbrıs, Hava sahası ve Ege adaları vb. sorunlar öne çıkmaktadır.

Bugün Orta Doğu krizine bağlı o, larak, Irak ile olan ilişkiler savaş durumu konumuna kadar kötüleşmiştir. Bunda Türk faşistlerinin Orta Doğu krizinden büyük güç olma, petrol krizinden kârlı çıkma, Musul ve Kerkük'ü "misak-ı milli"ye katma hesapları ve planları önemli rol oynamaktadır.

Türk faşistleri, iç çelişmelerin üstünü örtmek için, düşmanı sınırların dışında gösterme, şovenizmi yayma girişimlerine son dönemde din faktörünü de eklediler. Her zaman komünizme karşı bir güç olarak göz yumulan şeriatçı akım, bugün daha da güçlenmiştir. Bizler şeriatçı gelişmelere karşı kitleleri uyarır ve mücadele ederken, faşist kemalistlerin alternatif olmadıklarını, bunlarla aramıza sınırlar çekmek zorunda olduğumuzun bilincindeyiz.

Bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da iktidarın faşist niteliği değişmemiştir. Geçildiği söylenen "demokrasi", faşist nitelikteki iktidara geçirilmek istenen parlamenter maskeden başka bir şey değildir. Faşist diktatörlüğe "demokratik" bir görünüm vermenin araçları olarak yapılan seçimler, işçi ve emekçi kitlelerini düzene bağlamanın araçlarıdır.

Biz, dün olduğu gibi bugün de, kurtuluş için alternatifin seçimlerde değil; Demokratik Halk Devriminde olduğunu söylüyoruz. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da işçi ve köylü yığınları hiç bir dönem gerçek demokrasiyi yaşamamıştır. Ülkemizde gerçek demokrasi devrimle kazanılacaktır!

Burjuva, gerici, faşist parlamentonun başı üzerinde Demokles' in kılıcı gibi sürekli sallanan açık askeri faşist müdahale tehdidi, belirli oranda zorlaşmasına rağmen; dünyadaki hızlı gelişmeler, Orta Doğu krizi ve bir dizi gelişmeler gözönünde tutulduğunda, ihtimal dışı değildir. Şurası da açıktır ki, şimdiki siyasi yapılanmada hakim sınıfların hiç bir burjuva-gerici-faşist partisi; siyasi iktidarı tek başına ele geçirecek, hükümeti tek başına kuracak durumda değildir. Bugünkü faşist Özal—ANAP yönetiminin alternatifi görünümündeki DYP—SHP vs. gibi muhalefet partileri, düzen partileridir. Bunların kendi aralarındaki hesaplaşmalar, yığınları daha fazla oranda politikanın içine çekmek zorunda bırakacaktır. Bu durum, bizlere propaganda-ajitasyon yapma, örgütleme ve yığınları kazanma fırsatları yaratacaktır. Ama biz diyoruz ki; fırsatları değerlendirirken, hakim sınıflar arasındaki çelişmelerden yararlanma adına, bir kesime karşı, diğer bir kesimle uzlaşma, kökten reddedilmelidir.

TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'DA DEVRİM POTANSİYELİNİN DURUMU, GELİŞMESİ VE GÖREVLERİMİZ

Türk faşist hakim sınıfları, 12 Eylül sonrası yarattıkları "mezar sessizliği" düşünden uyandı. Hakim sınıfları bu düşten uyandıran ilk hareketler, bu defa toplumun sonuna dek devrimci tek sınıfından, Türkiye işçi sınıfından geldi. İşçi sınıfımızın kendiliğinden sınıf hareketi, bugün en canlı, en hareketli dönemlerinden birini yaşamaktadır. Bu sınıfsal hareket öyle bir harekettir ki, bütün sınıf ve katmanların hareketliliğini etkilemektedir. Bu hareket, ister Zonguldak'ta maden işçilerinden gelsin; ister İstanbul'da deri işçilerinden gelsin, şimdilik "ücret köleliğinin kaldırılması" için değil, esas olarak ekonomik temelde ve daha iyi yaşam koşulları içindir. Fakat hakim sınıfların tüm alçakça çaba ve tedbirlerine rağmen; "hükümet istifa", "savaşa hayır", "özgür sendika" vb. şiarlarla siyasi reform talepleri giderek fazlalaşmakta, hareketin siyasileşmesi, doğal gelişmesini izlemektedir. Bu hareket, bir dizi fabrika ve işletmede sendika ağalarının dışında, kendi GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİNİ oluşturmaktadır.

İşçi sınıfımız, bugün artık kendi aydınlarını, kendi öncülerini sınıf içinden çıkaracak duruma gelmiş bir sınıftır. Biz komünistler için işçi sınıfı hareketi ile birleşmemizin önemi daha da artmakta; bu görev, en can alıcı görev olarak önümüzde durmaktadır. Atacağımız her bilinçli adım, bu görevin yerine getirilmesi için olacaktır. Kongremiz, tam da bu görev bağıntısında onayladığı kararda, GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİNİ, işçi sınıfı hareketinin bağımsız bir sınıf hareketi yönünde geliştirilmesi için AJİTASYON ŞİARI olarak kavramaktadır. Biz aldığımız kararda şöyle diyoruz:

"Yalnız nitelikli olarak olumlu bir önderlik değil, aynı zamanda örgütlenme biçimi ve işleyişi açısından da bir işyerinde çalışan sendikalı ve sendikasız TÜM işçilerin güvenine sahip, bu güveni işletmedeki tüm işçilerin

onay ve kontrolüne dayandıran bir organ türü... GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİDİR.

... Grev komiteleri, grev mücadelesi içine en fazla kadın ve erkek işçiyi doğrudan ve en aktif biçimde çekmenin en doğru yoludur... İşçilerin greve adeta seyirci olarak katılmasını engellemenin en iyi yoludur.

Grev komiteleri şiarı, bugünkü yasal çerçevenin mücadele ile ve mücadele içinde parçalanması çağrısıdır.

Grev komiteleri, fabrika, işletme düzeyinde önemli bir çalışma alanı, bir araçtır... Devrimci sınıf sendikalarının alternatifi değil, onun çekirdeğidir."

İşçi sınıfımıza sesleniyoruz:

Özgürlük ve demokrasi, ekonomik haklarını gerçekten elde etmenin de önşartıdır. Bunun için, esas mücadelen DEVRİM mücadelesi olmak zorundadır.

ÜRETEN SENSİN YÖNETEN DE SEN OLMALISIN!

Senin öncü rolünü oynayabilmen için; kendi öncü örgütüne, Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış, senin en fedakar, en bilinçli, ileri kesimlerini içinde birleştiren yekpare BOLŞEVİK PARTİ ye ihtiyacın vardır. Onun önderliğinde kendi gerçek sınıf örgütlerine ihtiyacın vardır. Ancak kendi öncü örgütünü yarattığın ölçüde, onun önderliğinde birleştiğin ölçüde, senin hareketin burjuvazinin kontrolü dışına, onun çizdiği sınırlar dışına çıkar.

• • •

Kongremiz, yıllardan beri hoşnutsuzluklarını içlerine gömen, en iyi durumda verdikleri protesto oylarıyla dertlerini dile getirmeye çalışan köylülerimize şöyle sesleniyor:

Sizin kurtuluşunuz, Türkiye'ye gerçek demokrasiyi getirecek, toprak sorununu devrimci tarzda çözecek, ağalığın, tefeciliğin, tüm feodal kalıntıların kökünü kazıyacak, sorunlarınızın çözümünü köklü bir TARIM DEVRİMİ ile gerçekleştirecek olan Demokratik Halk Devrimindedir. İşçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi mücadelesine sarılın!

TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'DA ULUSAL SORUN VE ULUSAL MÜCADELE

Kongremiz Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ulusal sorun ve ulusal mücadele bağlamında aldığı kararlarda şunları dile getirdi:

- Ulusal sorunun, devrimin en temel dinamiklerinden biri olduğu pratikte ispatlanmıştır.
- 1984 Ağustos'undan bu yana, esas olarak PKK ile faşist Türk devletinin arasında süren savaşta, PKK nın savunduğu davanın haklı, demokratik özü vardır. PKK'nın faşist devletle savaşının milli zulme karşı çıkan ve Kürt ulusuna özgürlük isteyen yanı Kuzey Kürdistan'da kitleler içinde sempati ve giderek artan ölçüde destek bumaktadır.
- Bu destek; Cizre, Silopi, Nusaybin'deki olaylarda görüldüğü gibi, Kürt yığınlarının ulusal baskıya karşı ulusal isyan biçimine doğru gelişme eğilimini içinde barındırmaktadır.
- Ulusal sorunda temelimiz olan İbrahim Kaypakkaya yoldaşın koyduğu doğru Marksist-Leninist temele sahip çıkıyoruz. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, ulusal sorunda Lenin ve Stalin e dayanmış, onların teorisini çıkış noktası almış ve bu teoriyi Türkiye-Kuzey Kürdistan pratiği ile başarılı bir biçimde kaynaştırmıştır.
- İbrahim Kaypakkaya'nın ulusal sorunun çözümü için ileri sürdüğü "Bölgesel Özerklik", Kuzey Kürdistan somutunda Kürdistan Seksiyonu biçiminde bir Parti örgütlenmesini gerektirmektedir.
- Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı demek, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı demektir.
- Kürt ulusal hareketinin faşist şiddetle bastırılmasının imkansızlığını gören bir takım hakim sınıf siyasetçileri, üst sınırı "kültürel özerklik" olarak çizilen çözümleri vs. tartışmaya başlamıştır.
- Kuzey Kürdistan'da işçi-köylu ittifakının sağlanması, Kürt ulusal hareketi potansiyelinin, proletarya önderliğinde Demokratik Halk Devrimi mücadelesi için kazanılması demektir.
- Türkiye'de ulusal sorunun esasını Kürt ulusal sorunu oluşturmaktadır. Fakat bu, sorunun tümü değildir. Türkiye proletaryasının enternasyonalist eğitimi ve şoven Türk milliyet-çiliğine karşı mücadelesi açısından Ermeni sorunu da, çok önemli bir yere sahiptir.
- Yurtdışındaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme ve yerleşme hakkının savunulması gereklidir. Bu, aynı

Cizre, Silopi, Nusaybin'deki olaylarda görüldüğü gibi, Kürt yığınlarının ulusal baskıya karşı çıkışları, ulusal isyan biçimine doğru gelişme eğilimi göstermektedir.

zamanda Ermenilerin ayrılma hakkının da savunulması anlamına gelir.

■ Kuzey Kıbrıs'ın işgalinin lanetlenmesi, Türk faşist ordusunun Kıbrıs tan defolması gerekir.

■ Tüm milli azınlıklara tam hak eşitliğinin savunulması gereklidir.

Kongremiz, ulusal sorunla ilgili olarak tekrar vurguladığı bu programatik görüşler yanında, Partinin ulusal sorundaki EĞİTİM NOTLARINI oybirliği ile onaylayarak, çizgimizi ilerleten bu çalışmayı da sonuçlandırmıştır.

KONGREMİZİN KADININ KURTULUŞU SORUNUNA İLİŞKİN ALDIĞI KARAR

Kongremiz kadının kurtuluşu sorununda aldığı kararda ise, şunları vurguladı:

■ Toplumda hakim olan erkek şovenizmine karşı mücadele, onun tüm görüntülerine karşı kesin ve kararlı mücadele, bizim bu alandaki temel, bi rincil görevimiz olarak tespit edilmiştir.

■ Feminizm bir yanı ile hakim erkek şovenizmine karşı kadınların haklı tepkisinin bir ifadesi, erkek şovenizminin bir cezası olarak değerlendirilmiş ve onun da kadının kurtuluşu sorununda mücadele hedefi olduğu tes pit edilmiştir.

■ Çifte (ezilen ulus ve milli azınlıkların kadınları açısından üçlü) kölelik zincirini kıracak ve emekçi kadının kurtuluş yolunu açacak olanın, işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi olduğu ilan edilmiştir.

■ Geçmişimizin değerlendirilmesi sonuçlandırılmış ve komünist kadını yaratma hedefi yönünde örgütsel alanda bugün atılması gereken önemli adımlar saptanmıştır.

• • •

Kongremiz, diğer emekçi katmanların ve aydınların, öncelikle de yüksek okul gençliğinin hareketlerini değerlendirirken; memurların örgütlenmesinin önündeki yasak engelinin kaldırılması ve özgürce örgütlenme talebinin haklı bir talep olduğunu, bu talebin devrim mücadelesine bağlı ele alınması gerektiğini tespit etmiştir.

Kongremiz, aydın-öğrenci hareketi bağlamında en belirleyici özelliğin, geçmişte mücadelede öncü rolü oynamış olan bu kesimin, bu kez işçi sınıfı hareketinin gerisinde kaldığı; bunun işçi sınıfı hareketi açısından sevindirici olmasına rağmen, önemli bir müttefik olan aydın-öğrenci hareketinin gerilemesinin olumsuz bir olgu olduğunu tesbit etmiş, bu hareketlerin de devrim mücadelesine bağlı olarak ele alınması gerektiğini vurgulamıştır.

• • •

Kongremiz, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Marksizm-Leninizm, sosyalizm adına konuşan grupların durumunu da gözden geçirmiş ve bugün dışımızda Bolşevik Parti inşasını birlikte omuzlayacak bir Marksist-Leninist güç olmadığını bütün açıklığı ile tespit etmiştir.

"Sol" içinde devrimci ve karşı-devrimci grupların net olarak birbirlerinden ayrılması gerektiğini; karşı-devrimci güçlerle eylem birliğinin reddedilmesi gerektiğini, devrimci güçler arasında ise devrimci platformlar temelinde ve ajitasyon-propaganda serbestliğine dayanan eylem birlikleri aranması gerektiğini bir kez daha vurgulamıştır.

Kongremiz, ülkemizde de "sol" içinde modern revizyonizmin ideolojik başdüşman olduğunu; ülkemizde legalizmin ve reformizmin devrimci hareket içinden ideolojik mücadele ile sökülüp atılması gereken yaygın hastalıklar olduğunu tespit etmiştir.

Kongremiz, devrimci olarak değerlendirdiğimiz oportünist grupların da yer yer karşı-devrimci eylemler içine girdiğini tespit etmiş; bu konuda iyimser yaklaşımlara yer olmadığını belirlemiştir.

Kongremiz, III. Kongremizde alınan KAWA grubunun ve Yılmaz Güney'in genel değerlendirilmesinin yapılması kararının gereğini de yerine getirmiş, bu konudaki araştırmaları sonuçlandırmıştır.

Kongremiz, devrimci-oportünist grupları değerlendirirken, bir kez daha devrimciler arasındaki şiddet meselesini ele almış, devrimciler arasındaki sorunların çözümünde şiddet kullanmayı ilkesel olarak RED ETMİŞTİR. Kongremiz bu bağlamda 1982'de devrimci kamuoyuna açılan bir çağrıyı yineleme kararı almıştır.

Kongremiz birlik bağlamında aynılar aynı yerde birleşsin diyor! Bizim için birlik, öncelikle Marksist-Leninistlerin Bolşevik Parti saflarında birliğidir. Bu birlik, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in işçi sınıfı hareketi içerisinde güçlenmesi, işçi sınıfı ile komünizmin birleşmesi anlamına gelmektedir.

• • •

Kongremiz, çalışmaları içinde devrimci şiddet, silahlı mücadele ve silahlı mücadelenin içinde bulunduğumuz durumda oynadığı rol üzerine de tartışarak karar aldı.

• • •

Kongremiz, Kongremize gelen tüm öneriler üzerinde tek tek tartışma yürüterek kararlar aldı.

Örgütsel gelişmemiz ve faaliyetlerimiz; TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin, Merkez Komitesine bağlı özel görev hücrelerinin ve bölgesel örgütlerin Kongre'ye sunduğu faaliyet raporları temelinde derinlemesine tartışıldı ve değerlendirildi. Bu değerlendirmeler temelinde gelecekteki çalışmanın perspektifleri çizildi. Kongremiz, çalışmalarını, önümüzdeki dönem için çalışma planı üzerine tartışmalarla sürdürdü. Canlı, yoldaşça, komünist ruhla dolu tartışmalar temelinde, çalışma planını da çıkartan Kongremiz, çalışmalarını yeni Merkez Komitesi'nin seçimi ile tamamladı.

• • •

Kadın ve erkek yoldaşlar,

Kongremizin yükseklere kaldırdığı Bolşevizmin Bayrağı, bizlerin önüne çözülmesi zorlu, zorlu olduğu kadar onurlu görevler koymuştur. Şimdiye dek olduğu gibi, bundan böyle de bu görevleri tek başımıza omuzlamak durumunda ve zorundayız.

Bu yüzden diyoruz ki;

Bırakalım, burjuvazi komünizmin öldüğü üzerine ahkam kessin;

Bırakalım oportünist-revizyonist cephe köşeye sıkıştığı yerde, bizim küçüklüğümüz vb. üzerine ahkam kessin;

Bırakalım görevlerin büyüklüğü karşısında ezilenler bizi terk etsin...

Komünizm er veya geç zafer kazanacak! Yeter ki biz O'nun yılmaz savaşçıları, Marksizm-Leninizm bilimine sarılalım!

Yeterki biz Marksizm Leninizm'i, silahı kullanacak sınıfa, işçi sınıfına taşıma görevini layıkı ile yerine getirelim!

Yeter ki, büyük hedefe yaraşan insanlar gibi yaşamayı, davranmayı, mücadele etmeyi becerelim! Yeter ki aşalım kendimizi!

• TKP/ML(BOLŞEVİK) ile,
TKP/ML(BOLŞEVİK) için...

• İleri ! Hep daha ileri !
Bolşevizme...

• YAŞASIN
PARTİMİZ TKP/ML(BOLŞEVİK)!

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi
Ocak 1991 ■

TKP/ML(BOLŞEVİK) 4. KONGRESİ'NİN BAZI KARARLARI...

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar;
Bütün dünyada Marksizm-Leninizm'e sempati duyanlar;
Kadın ve erkek yoldaşlar;
Türk, Kürt milletinden ve Arap, Ermeni, Çerkez, Gürcü, ... milliyetlerinden sınıf bilinçli işçiler;
Devrimciler;
Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın çeşitli milliyetlerinden işçileri, köylüleri, emekçileri...

PARTİMİZ TKP/ML(BOLŞEVİK), geride bıraktığımız 3 yıllık çalışma dönemini Marksizm-Leninizm bilimi ışığında değerlendirmek, özeleştirici bir denetimden geçirmek, önümüzdeki çalışma dönemine ilişkin perspektiflerini tespit etmek ve çalışma planını çıkarmak için topladığı 4. Kongresi'ni başarıyla gerçekleştirdi.

TKP/ML(BOLŞEVİK) 4. Kongre duyurusunda da vurguladığımız gibi, geride bıraktığımız 3 yıllık çalışma döneminde, dünya çapında çok hızlı ve önemli gelişme ve değişmeler yaşandı...

Yine bu dönem içinde; Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sınıf mücadelesi her alanda, her geçen gün genişleyerek çeşitlilik kazandı. Kürdistan'daki milli uyanış ve kurtuluş mücadelesi iyice boyutlandı.

Partimiz TKP/ML(B), dünyada ve ülkemizdeki gelişmeleri dikkate alarak yürüttüğü çalışmaları içinde; geçmişte, III. Kongre döneminde ortaya çıkmış olan teslimiyetçiliği, kendine güvensizliği, çareyi oportünistlerle birleşmede arayan, tasfiyeci eğilimleri aşarak, ideolojik açıdan daha da sağlamlaştı. Teorik inşa görevlerinin çözümünde önemli ilerlemeler kaydetti. Siyasi açıdan bir dizi konuda Parti çizgisini derinleştirdi, somutlaştırdı. Küçümsenmeyecek bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürüttü. Örgütsel açıdan ise, Örgütsel Konferans'ın direktifleri ışığında önemli adımlar attı...

Partimiz TKP/ML(BOLŞEVİK), elde ettiğimiz bu başarıları, önümüzde çözüm bekleyen muazzam görevlerle karşılaştırdığında; gelecek çalışma döneminde de olağanüstüyü başarmak için, olağanüstü çalışmak zorunda olduğumuzu tespit etti.

İşte bu bilinçle çalışma planını ortaya koyan 4. Kongremiz; Kongre öncesinde Parti içinde ve çevresinde tartışmaya sunulan bir dizi karar tasarısı üzerinde komünist ruhla, canlı, yoldaşça yürütülen tartışmalar temelinde; Bolşevik Parti inşası görevleriyle bağ içinde, önümüzdeki görevlerin çözümüne de ışık tutacak bir dizi önemli kararlar aldı.

Önemli bir bölümü "büyük çoğunlukla" ve "oybirliğiyle" alınan bu kararlardan bazılarına aşağıda yer veriyoruz.

4. KONGRE KARARLARI

Ulusal Soruna ilişkin kararlar

Kongre öncesi çalışma döneminde; Komintern'in ve Marks, Engels, Lenin, Stalin'in eserlerinden derlenen, Parti içinde ve çevresinde eğitimi yapılan, bu konudaki tartışmalara sağlam bir Marksist-Leninist temel kazandıran "Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu" başlıklı eserin ışığında hazırlanan ve aşağıda çeşitli bölümlerini aktaracağımız Eğitim Notları, Kongremizde çizgimizi ilerleten bir çalışma olarak oybirliğiyle onaylanmıştır.

«Ulusal ve Sömürge Sorununda Leninizmin Sorunu Koyuşu Üzerine Stalin Yoldaş:

Burada Stalin'in "Leninizmin Temelleri" adlı eserinden VI. Bölümün "Sorunun Konuluşu" alt başlıklı parçası aktarılıyor.

Stalin'in 1924 yılında kaleme aldığı, Leninizm'i en temel özellikleri ile tanıtan bu eserin "Ulusal Sorunun Konuluşu" ile ilgili bölümünde, ulusal sorun bağlamında Leninizm'de -İkinci Enternasyonal dönemi ile karşılaştırıldığında- yeni olan konuyor.

...

Stalin, II. Enternasyonal ile karşılaştırma içinde Leninizm'de yeni olanı dört noktada topluyor:

- *"Eskiden ulusal sorun genellikle esas olarak "uygar halkları" ilgilendiren dar bir sorunlar çemberi içinde kalırdı."*

Leninizm emperyalizmin "uygar" ve "uygar olmayan" köleleri arasındaki ayrım duvarını yıktı ve böylece ulusal sorunu sömürgeler sorunuyla bağladı.

"Böylece ulusal sorun özel bir sorun, bir (uygar! / BN) devletin İÇ SORUNU olmaktan çıkıp, GENEL VE ULUSLARARASI BİR SORUN HALİNE, BAĞIMLI ÜLKELERİN VE SÖMÜRGELERİN EZİLEN HALKLARININ EMPERYALİZMİN BOYUNDURUĞUNDAN KURTULUŞU DÜNYA SORUNU HALİNE GELMİŞTİR."

Bundan çıkan sonuçlardan biri, herhangi bir ülkedeki ulusal soruna ve ulusal harekete, uluslararası durumdan ve emperyalizme karşı mücadelenin genel çıkarlarından bağımsız yaklaşılamayacağıdır.

- *Eskiden ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı genellikle yanlış yorumlanır ve sık sık ulusların özerklik hakkı biçiminde daraltılırdı.*

*Leninizm kendi kaderini tayin hakkı kavramını **"bağımlı ülkelerin ve sömürgelerin ezilen halklarının tamamen ayrılma hakkı, ulusların bağımsız devlet varlığı hakkı olarak yorumlayarak genişletmiştir."***

Bundan çıkan sonuç şudur: Ulusların kendi kaderini tayin hakkı açıkça ayrılma hakkı olarak savunulmadıkça, gerçekte ulusların kendi kaderini tayin hakkı savunulamaz, bu bir sahtekarlık, bir göz boyama olur.

*Bolşevikler, daha sonra "Programın Revizyonu"nda (Ekim 1917 **"kendi kaderini tayin kavramı yerine, ki bu kavram sıkça yanlış yorumlara kapıyı açıyordu, tam kesin bir kavram geçiriyorum: Özgürce Ayrılma Hakkı..." (Lenin, Eserler, Alm. cilt 26, sayfa 162/163)** diyerek, programatik olarak ulusların kendi kaderini tayin hakkı yerine "özgürce ayrılma hakkı"nı geçirdiklerini ilan etmişlerdir.*

...

- *Eskiden ezilen uluslar sorunu genellikle salt hukuki bir sorun olarak görülürdü.*

*Leninizm ezilen uluslar sorununu bu konuda yapılacak tantanalı hukuki açıklamalar sorunu olmaktan çıkarıp, ezilen uluslara emperyalizme karşı mücadelelerinde **doğrudan destek, yardım, gerçek ve sürekli yardım sorunu haline getirdi.***

- *Eskiden ulusal sorun reformist bir bakış açısıyla, sermayenin iktidarı, emperyalizmin devrilmesi ve proleter devrim genel sorunundan bağımsız, ayrı, kendi başına bir sorun olarak ele alınırdı.*

***"Leninizm tanıtlamış ve emperyalist savaş ile Rusya'daki devrim doğrulamıştır ki, ulusal sorun ancak** PROLETER DEVRİM İLE BAĞINTI İÇİNDE VE PROLETER DEVRİMİN ZEMİNİ ÜZERİNDE ÇÖZÜLEBİLİR; BATIDAKİ DEVRİMİN ZAFER YOLU, SÖMÜRGELERİN VE BAĞIMLI ÜLKELERİN EMPERYALİZME KARŞI KURTULUŞ HAREKETİ İLE İTTİFAKTAN GEÇER. ULUSAL SORUN PROLETER DEVRİMİ GENEL SORUNUNUN BİR PARÇASI, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ SORUNUNUN BİR PARÇASIDIR."*

Burada Leninizmin ulusal soruna yaklaşımındaki tüm öz en açık biçimi ile görülmektedir: ...»

•••

«Stalin ulusu kesin bir biçimde şöyle tanımlıyor:

"Ulus tarihi olarak oluşmuş, dil, toprak, iktisadi yaşantı birliği ve kültür birliğinde ifadesini bulan ruhi şekillenme birliği temelinde oluşmuş istikrarlı bir insan topluluğudur."

...

*Yine bu bağlamda üzerinde durulması gereken bir başka sorun, "**iç iktisadi bağ**"dan ne anlaşılması gerektiği sorunudur. Bu "iç iktisadi bağ" bir ulusun kendisine ait, bağımsız bir iktisadın "iç bağı" mıdır? Ya da öyle olmak zorunda mıdır? Yoksa "iç iktisadi bağ" ile kastedilen, esas olarak kapitalist ekonominin ulusun hayatına girmiş olduğu olgusu mudur? Stalin bu bağlamda Gürcistan örneğini veriyor. ... Stalin'in sözünü ettiği kapitalizmin ulusun hayatına girmiş olduğu, eski iktisadi içe kapanıklığı parçalamış olduğu anlamında, ve yalnızca bu anlamda bir "iç iktisadi birlik", bir "iktisadi yaşantı birliği"dir. Çok uluslu devletlerde ezilen ulusların kendilerine ait, bağımsız bir "iktisadi yaşantı birliği" yoktur, olamaz. Onların iktisadı çok uluslu devletin iktisadının bir parçasıdır. ...»*

•••

TKP/ML(BOLŞEVİK) 4. KONGRESİ'NİN BAZI KARARLARI...

4. KONGRE KARARLARI

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar;
Bütün dünyada Marksizm-Leninizm'e sempati duyanlar;
Kadın ve erkek yoldaşlar;
Türk, Kürt milletinden ve Arap, Ermeni, Çerkez, Gürcü, ... milliyetlerinden sınıf bilinçli işçiler;
Devrimciler;
Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın çeşitli milliyetlerinden işçileri, köylüleri, emekçileri...

PARTİMİZ TKP/ML(BOLŞEVİK), geride bıraktığımız 3 yıllık çalışma dönemini Marksizm-Leninizm bilimi ışığında değerlendirmek, özeleştirici bir denetimden geçirmek, önümüzdeki çalışma dönemine ilişkin perspektiflerini tespit etmek ve çalışma planını çıkarmak için topladığı 4. Kongresi'ni başarıyla gerçekleştirdi.

TKP/ML(BOLŞEVİK) 4. Kongre duyurusunda da vurguladığımız gibi, geride bıraktığımız 3 yıllık çalışma döneminde, dünya çapında çok hızlı ve önemli gelişme ve değişmeler yaşandı...

Yine bu dönem içinde; Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sınıf mücadelesi her alanda, her geçen gün genişleyerek çeşitlilik kazandı. Kürdistan'daki milli uyanış ve kurtuluş mücadelesi iyice boyutlandı.

Partimiz TKP/ML(B), dünyada ve ülkemizdeki gelişmeleri dikkate alarak yürüttüğü çalışmaları içinde; geçmişte, III. Kongre döneminde ortaya çıkmış olan teslimiyetçiliği, kendine güvensizliği, çareyi oportünistlerle birleşmede arayan, tasfiyeci eğilimleri aşarak, ideolojik açıdan daha da sağlamlaştı. Teorik inşa görevlerinin çözümünde önemli ilerlemeler kaydetti. Siyasi açıdan bir dizi konuda Parti çizgisini derinleştirdi, somutlaştırdı. Küçümsenmeyecek bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürüttü. Örgütsel açıdan ise, Örgütsel Konferans'ın direktifleri ışığında önemli adımlar attı...

Partimiz TKP/ML(BOLŞEVİK), elde ettiğimiz bu başarıları, önümüzde çözüm bekleyen muazzam görevlerle karşılaştırdığında; gelecek çalışma döneminde de olağanüstüyü başarmak için, olağanüstü çalışmak zorunda olduğumuzu tespit etti.

İşte bu bilinçle çalışma planını ortaya koyan 4. Kongremiz; Kongre öncesinde Parti içinde ve çevresinde tartışmaya sunulan bir dizi karar tasarısı üzerinde komünist ruhla, canlı, yoldaşça yürütülen tartışmalar temelinde; Bolşevik Parti inşası görevleriyle bağ içinde, önümüzdeki görevlerin çözümüne de ışık tutacak bir dizi önemli kararlar aldı.

Önemli bir bölümü "büyük çoğunlukla" ve "oybirliğiyle" alınan bu kararlardan bazılarına aşağıda yer veriyoruz.

4. KONGRE KARARLARI

Ulusal Soruna ilişkin kararlar

Kongre öncesi çalışma döneminde; Komintern'in ve Marks, Engels, Lenin, Stalin'in eserlerinden derlenen, Parti içinde ve çevresinde eğitimi yapılan, bu konudaki tartışmalara sağlam bir Marksist-Leninist temel kazandıran "Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu" başlıklı eserin ışığında hazırlanan ve aşağıda çeşitli bölümlerini aktaracağımız Eğitim Notları, Kongremizde çizgimizi ilerleten bir çalışma olarak oybirliğiyle onaylanmıştır.

«Ulusal ve Sömürge Sorununda Leninizmin Sorunu Koyuşu Üzerine Stalin Yoldaş:

Burada Stalin'in "Leninizmin Temelleri" adlı eserinden VI. Bölümün "Sorunun Konuluşu" alt başlıklı parçası aktarılıyor.

Stalin'in 1924 yılında kaleme aldığı, Leninizm'i en temel özellikleri ile tanıtan bu eserin "Ulusal Sorunun Konuluşu" ile ilgili bölümünde, ulusal sorun bağlamında Leninizm'de -İkinci Enternasyonal dönemi ile karşılaştırıldığında- yeni olan konuyor.

...

Stalin, II. Enternasyonal ile karşılaştırma içinde Leninizm'de yeni olanı dört noktada topluyor:

- *"Eskiden ulusal sorun genellikle esas olarak "uygar halkları" ilgilendiren dar bir sorunlar çemberi içinde kalırdı."*

Leninizm emperyalizmin "uygar" ve "uygar olmayan" köleleri arasındaki ayrım duvarını yıktı ve böylece ulusal sorunu sömürgeler sorunuyla bağladı.

"Böylece ulusal sorun özel bir sorun, bir (uygar! / BN) devletin İÇ SORUNU olmaktan çıkıp, GENEL VE ULUSLARARASI BİR SORUN HALİNE, BAĞIMLI ÜLKELERİN VE SÖMÜRGELERİN EZİLEN HALKLARININ EMPERYALİZMİN BOYUNDURUĞUNDAN KURTULUŞU DÜNYA SORUNU HALİNE GELMİŞTİR."

Bundan çıkan sonuçlardan biri, herhangi bir ülkedeki ulusal soruna ve ulusal harekete, uluslararası durumdan ve emperyalizme karşı mücadelenin genel çıkarlarından bağımsız yaklaşılamayacağıdır.

- *Eskiden ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı genellikle yanlış yorumlanır ve sık sık ulusların özerklik hakkı biçiminde daraltılırdı.*

*Leninizm kendi kaderini tayin hakkı kavramını "**bağımlı ülkelerin ve sömürgelerin ezilen halklarının tamamen ayrılma hakkı, ulusların bağımsız devlet varlığı hakkı olarak yorumlayarak genişletmiştir.**"*

Bundan çıkan sonuç şudur: Ulusların kendi kaderini tayin hakkı açıkça ayrılma hakkı olarak savunulmadıkça, gerçekte ulusların kendi kaderini tayin hakkı savunulamaz, bu bir sahtekarlık, bir göz boyama olur.

*Bolşevikler, daha sonra "Programın Revizyonu"nda (Ekim 1917 "**kendi kaderini tayin kavramı yerine, ki bu kavram sıkça yanlış yorumlara kapıyı açıyordu, tam kesin bir kavram geçiriyorum: Özgürce Ayrılma Hakkı...**" (**Lenin, Eserler, Alm. cilt 26, sayfa 162/163**) diyerek, programatik olarak ulusların kendi kaderini tayin hakkı yerine "özgürce ayrılma hakkı"nı geçirdiklerini ilan etmişlerdir.*

...

- *Eskiden ezilen uluslar sorunu genellikle salt hukuki bir sorun olarak görülürdü.*

*Leninizm ezilen uluslar sorununu bu konuda yapılacak tantanalı hukuki açıklamalar sorunu olmaktan çıkarıp, ezilen uluslara emperyalizme karşı mücadelelerinde **doğrudan destek, yardım, gerçek ve sürekli yardım sorunu haline getirdi.***

- *Eskiden ulusal sorun reformist bir bakış açısıyla, sermayenin iktidarı, emperyalizmin devrilmesi ve proleter devrim genel sorunundan bağımsız, ayrı, kendi başına bir sorun olarak ele alınırdı.*

"Leninizm tanıtlamış ve emperyalist savaş ile Rusya'daki devrim doğrulamıştır ki, ulusal sorun ancak PROLETER DEVRİM İLE BAĞINTI İÇİNDE VE PROLETER DEVRİMİN ZEMİNİ ÜZERİNDE ÇÖZÜLEBİLİR; BATIDAKİ DEVRİMİN ZAFER YOLU, SÖMÜRGELERİN VE BAĞIMLI ÜLKELERİN EMPERYALİZME KARŞI KURTULUŞ HAREKETİ İLE İTTİFAKTAN GEÇER. ULUSAL SORUN PROLETER DEVRİMİ GENEL SORUNUNUN BİR PARÇASI, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ SORUNUNUN BİR PARÇASIDIR."

Burada Leninizmin ulusal soruna yaklaşımındaki tüm öz en açık biçimi ile görülmektedir: ...»

• • •

«Stalin ulusu kesin bir biçimde şöyle tanımlıyor:

"Ulus tarihi olarak oluşmuş, dil, toprak, iktisadi yaşantı birliği ve kültür birliğinde ifadesini bulan ruhi şekillenme birliği temelinde oluşmuş istikrarlı bir insan topluluğudur."

...

*Yine bu bağlamda üzerinde durulması gereken bir başka sorun, "**iç iktisadi bağ**"dan ne anlaşılması gerektiği sorunudur. Bu "iç iktisadi bağ" bir ulusun kendisine ait, bağımsız bir iktisadın "iç bağı" mıdır? Ya da öyle olmak zorunda mıdır? Yoksa "iç iktisadi bağ" ile kastedilen, esas olarak kapitalist ekonominin ulusun hayatına girmiş olduğu olgusu mudur? Stalin bu bağlamda Gürcistan örneğini veriyor. ... Stalin'in sözünü ettiği kapitalizmin ulusun hayatına girmiş olduğu, eski iktisadi içe kapanıklığı parçalamış olduğu anlamında, ve yalnızca bu anlamda bir "iç iktisadi birlik", bir "iktisadi yaşantı birliği"dir. Çok uluslu devletlerde ezilen ulusların kendilerine ait, bağımsız bir "iktisadi yaşantı birliği" yoktur, olamaz. Onların iktisadı çok uluslu devletin iktisadının bir parçasıdır. ...»*

• • •

«Stalin'in bilimsel kesinliğe sahip ulus tanımı bir dizi revizyonist ve oportünist saldırıların hedefi olmuştur, olmaktadır.

Mesela SBKP'nin teorik yayın organı Komünist'ten çeviri derlemelerinin Almancasının 4/89 sayısında yayınlanan, Viktor Sotov imzalı ve "Ulusal Sorun: Geçmişteki Deformasyonlar" başlıklı yazıda şöyle deniyor:

"SSCB'nde bugüne dek hala ulus hakkında "Stalin tanımı"ndan söz ediliyor. Bu sorun üzerinde fazla durmadan, Stalin tarafından öne sürülen ulus olmanın özelliklerinin Lenin'in daha çok erken yazılarında okunabileceğine dikkat çekmek isteriz. Ama Stalin'le karşılaştırıldığında Lenin ulus olmanın özelliklerine çok daha derinlemesine ve diyalektik yaklaşmıştır. Basitleştirme ve şematize etmekten uzaktır. Ben düşünüyorum ki, ülkedeki yeni siyasal-sosyal durumdan ve yeni düşünceden yola çıkarak** ulusun tanımında değişiklikler yapılabilir ve herhalde yapılacaktır da. **(abç) SSCB'nde Lenin'in mirasının "yeniden okunuşu" diye adlandırılan şey buna katkıda bulunacaktır."

*İşte karşı-devrimci modern revizyonistlerin Stalin'e ulus tanımı noktasında getirdikleri "eleştiri" bu. Stalin'in **bilimsel kesinliği**, bu revizyonistlere göre "basitleştirme ve şematize etme" oluyor. Bu revizyonistler, her teorik önermenin, üst düzeyde bir soyutlama, en genel özelliklerin belirlenmesi olduğu gerçeğini gözlerden gizliyor. Basitleştirme ve şemalaştırmaya karşı çıkma adına gerçekte **bilimsel kesinliğe karşı çıkıyorlar.** Onlar şimdi önlerine yeni bir tanımlama yapma görevi koyuyorlar. Bu görevin çözümü, ulusun burjuvaca yeni bir tanımından, daha doğrusu eski burjuva ulus tanımlarının yinelenmesinden başka bir şey olamaz. Çünkü ulusun Marksist-Leninist tanımı, kesin bilimsel tanımı yapılmıştır. Bunda değişecek bir şey yoktur.*

...

Stalin'in "Marksizm ve Ulusal Sorun"u Rusya Sosyal-Demokratlarının ulusal sorun hakkındaki görüşüdür. Ne azı, ne fazlası! Lenin "RSDİP'in Ulusal Programı Üzerine" başlıklı makalesinde aynen şöyle demektedir:

***"Teorik Marksist literatürde bu sorun ve Sosyal-Demokratların ulusal sorun programının temeli aydınlatılmıştır. (Burada Stalin'in yazısı başta gelir.)"** ...»*

• • •

*«Bir ulusun ulus olma niteliğini yitirmesi (ulus olmaktan çıkması), emperyalizm çağında kural olarak zor kullanımı temelinde sözkonusu olmaktadır. ... Türkiye'deki Ermenilerin bugün bir ulus oluşturmadıkları gerekçesi ile, yurtdışındaki Ermenilerin Batı Ermenistan topraklarına yerleşme hakkının red edilmesi bütünü ile yanlış bir tavır olur. Çünkü Ermeni ulusuna karşı yönelen tarihi haksızlık, **"tarihin ana akışı dışında kalmış, onun akışını engellemeyen, rahatsız etmeyen, proleter sınıf mücadelesinin derinleşmesini ve genişlemesini engellemeyen" (Bkz. Lenin Tüm Eserler, Alm. cilt 6, sayfa 125)** bir tarihi haksızlık değil, tersine **"toplumsal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini hala doğrudan doğruya engelleyen"** bir tarihi haksızlıktır. Bugün ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde şoven görüşleri yaymada hakim sınıfların elindeki en etkili silahlardan biri Ermeni düşmanlığıdır. ... Ermeni düşmanlığı işçi ve emekçi yığınlar içinden sökülüp atılmadıkça, Türkiye'de çeşitli milliyetlerden proletaryanın enternasyonalist temelde birliği sağlanamaz. Ermeni düşmanlığının sökülüp atılması ise pratik olarak ancak Ermeni soykırımının lanetlenmesi ve diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a yerleşme haklarının tutarlı bir şekilde savunulması ile mümkündür. ... Yani bugün diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme hakkının savunulması, yarın ayrılma hakkının savunulmasını beraberinde getirebilir. Dönme ve yerleşme hakkı daha bugünden bu bilinçle savunulmalıdır.»*

• • •

«Kürdistan'a gelince:

*Kürt ulusu uluslaşma sürecinin -kapitalizmin gelişmesinin Batı Avrupa ülkeleri ile karşılaştırıldığında Osmanlı devletindeki geç gelişmesi sonucu- henüz başlarında iken, Kürdistan emperyalist işgale karşı savaşın başını çeken Kemalist Türk hükümetinin İngiliz-Fransız emperyalistleri ve İran gericileri ile anlaşması sonucu dört parçaya bölündü. ... Kürdistan'ın bölünmesi, aynı zamanda henüz uluslaşma sürecinin başlarında bulunan **bir** ulusun, **Kürt ulusunun** parçalanması anlamına geliyordu. ... Her parçalanmış ulusta olduğu gibi, Kürt ulusunda da parçaların artık bir ulustan sözedilemeyecek seviyede farklılaşması yolu ile yeni ulusların oluşması; ya da belli parçalardaki Kürt ulusunun giderek asimile olması vb. teorik olasılık olarak vardı. Ve her parçadaki ezen ulusun hakim sınıfları, "Kürt sorununu" Kürt ulusunu yok ederek veya asimile ederek "çözmek" için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Fakat gelişmelerin açıkça gösterdiği gibi, ne değişik parçalardaki farklılaşma bir Kürt ulusu ve onun parçaları yerine değişik uluslardan söz edilmesini haklı kılacak seviyede bir farklılaşma oldu; ne de katliamlar, kıyımlar ve asimilasyon çabaları Kürt ulusunu ortadan kaldırabildi. Tersine kapitalizmin gelişmesine paralel olarak tek tek parçalarda uluslaşma süreci hızlanarak sürdü ve tek tek parçalarda **bir** ulusun, Kürt ulusunun parçaları olma; **bir ülkenin**, Kürdistan'ın parçaları olma bilinci -özellikle son on yıllar içinde- gelişti. ... Kürt ulusu parçalanmış bir ulus olarak varlığını sürdürdüğüne göre, Kürt ulusunun ve Kürdistan'ın yeniden birleştirilmesinin objektif temeli olduğu açıktır. ... Bizim devrimimiz, şu anda Kürdistan açısından ele alındığında, Kürdistan'ın Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde olan kesiminin, Kuzey Kürdistan'ın işçi sınıfı önderliğindeki demokratik halk devriminin zaferi ile kurtarılması, özgürleştirilmesi, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanacağı şartların yaratılması asgari programına sahiptir. Biz Kuzey Kürdistan'ın özgür halklar Türkiye'sinde en geniş bölgesel özerkliğe sahip bir birlik cumhuriyeti olarak yer almasından yanayız. Fakat açıktır ki, böyle bir birlik içinde yer alıp almamaya karar verme hakkı ve yetkisi Kürt ulusunun kendisinindir. ... Kürdistan'ın birleştirilmesi sorunu, komünistler açısından Kürdistan'ın parçalanmış olduğu devletlerde iktidarı işçi sınıfı önderliğinde devrimlerle yıkma sorunu ve Kürt ulusunun kendi yazgısını özgürce belirleyeceği şartları yaratma sorunudur. Birlik sorunu, tek tek devletlerde devrim sorununa bağlı olarak ele alınmak zorundadır.»*

• • •

«Stalin'in dediği gibi:

"SERMAYE EGEMEN OLDUĞU SÜRECE, ÜRETİM ARAÇLARINDA ÖZEL MÜLKİYET SÜRDÜKÇE VE SINIFLAR VAROLDUKÇA, ULUSLARIN EŞİTLİĞİ GÜVENCELENEMEZ. SERMAYENİN İK-

TİDARI SÜRDÜKÇE VE ÜRETİM ARAÇLARINA SAHİP OLMAK İÇİN SAVAŞILDIKÇA, ULUSLARIN EŞİTLİĞİ VE ULUSLARIN EMEKÇİLERİNİN BİRLİĞİ SAĞLANAMAZ. TARİHİ ULUSAL EŞİTSİZLİĞİN YOKEDİLMESİ, EZİLEN VE EZİLMEYEN ULUSLARIN EMEKÇİLERİNİN KARDEŞÇE İŞBİRLİĞİ REJİMİNİN KURULMASI İÇİN TEK ÇARENİN KAPİTALİZMİN TASFİYE EDİLMESİ VE SOVYET DÜZENİNİN KURULMASI OLDUĞUNU SÖYLEMEKTEDİR."

Bu düşünce, Komünizmin öldüğünün bir kez daha en yüksek perdeden ilan edildiği, ve ulusal temelde emekçi yığınların bir zamanların sosyalist ülkelerinde birbirinin boğazına çöktüğü bir dönemde ne kadar vurgulansa azdır.»

• • •

*«Burada Lenin'in "**Burjuva demokratlarından farklı olarak bizim şiarımız tüm halkların kardeşliği değil, bilakis tüm milliyetlerin i ş ç i l e r i nin kardeşliğidir, çünkü bizim tüm ülkelerin burjuvazisine güvenimiz yok, biz onları düşman olarak görüyoruz.**" sözleri üzerinde de durulmalıdır. Ulusal sorundan söz edilen bir yerde, yani yalnızca proleterleri ve emekçileri değil, ezilen ulusların burjuvazisini de ilgilendiren, ve onların da teorik olarak içinde yer alması mümkün olan ulusal kurtuluş hareketlerinde vb. söz edilen bir yerde, bizim şiarımızın "tüm milliyetlerden işçilerin birliği" olduğunun söylenmesi sol, sekter vb. görülebilir. Ama böyle bir görüş yanlıştır. Çünkü milli sorunun da gerçek çözümü sosyalizmdedir, bu sorunu gerçekten çözmeye yetenekli tek sınıf da proletaryadır. ...»*

• • •

«Ulusal Sorunda Bolşevik Programın Temel Talepleri:

Bu noktada Stalin'in "Marksizm ve Ulusal Sorun" başlıklı yazısından Bolşeviklerin ulusal sorundaki programlarının temel maddeleri, temel talepleri aktarılıyor. Bunlar şöyledir:

1. Ulusal sorunun çözümünde temel, ülkenin tam demokratikleştirilmesidir. ...

2. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı (yani ayrılma hakkı) ulusal sorunun çözümünde kaçınılmaz bir noktadır.

3. "Şu veya bu nedenden ötürü bütünün çerçevesi içinde kalmayı yeğ tutan uluslar açısından ... biricik doğru çözüm BÖLGESEL ÖZERKLİKtir. ...

4. Bütün biçimleriyle ulusal eşitlik. Milliyetler arasında tam hak eşitliği. ...

5. Bütün milliyetlerden işçilerin enternasyonal birliği. ...»

4. KONGRE KARARLARI

Ulusal sorun konusunda son derece eğitici-öğretici bir işlev gören Eğitim Notları, Marksist-Leninist çizgimizin temellerinin daha da sağlamlaştırılması açısından belirleyici önemdeydi.

Kongremiz, Marksist-Leninist temelimizden ve bu Eğitim Notları'ndan yola çıkarak, ulusal sorunda;

- İbrahim Kaypakkaya yoldaşın "Türkiye'de Milli Mesele" başlıklı yazısını,
- TKP/ML(BOLŞEVİK)'in II. Kongre dönemindeki çizgisini ve
- TKP/ML(BOLŞEVİK)'in III. Kongre dönemindeki çizgisini tezler halinde değerlendirerek aşağıdaki kararları aldı:

TEZLER HALİNDE İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN "TÜRKİYE'DE ULUSAL SORUN"U

1. İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, Marksizm-Leninizm'in ulus tanımını, bu tanımın sınıfsal içeriğini doğru olarak kavramış ve revizyonist çarpıtmalara karşı savunmuştur. İbrahim Kaypakkaya Marksizm-Leninizm'in bilimsel ulus tanımına dayanarak, Türkiye'de Kürtlerin bir ulus oluşturduğunu kanıtlamış, ikna edici bir biçimde ortaya koymuştur. Kürtlerin varlığının bile -hem de solculuk adına da!- tartışıldığı bir ortamda, Türkiye'de Kürtlerin bir ulus olduğunun yüksek sesle ilanı, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın önemli bir katkısıdır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, yalnızca Kürt ulusal sorununda değil, Türkiye'de yaşayan diğer ezilen milliyetler sorununda da "ezilen milliyetlere tam hak eşitliği" ilkesini savunarak, Marksist-Leninist bir konumda durmuştur.

2. Ulusal baskının yalnızca emekçi yığınlara değil, aynı zamanda ezilen ulusun burjuva ve toprak ağası sınıflarına da uygulandığı konusunda doğru pozisyonu savunmuştur.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, ulusal mücadele ile sınıfsal mücadele arasındaki ilkesel ayrılığı ve bunların ilişkilerini doğru bir biçimde ortaya koymuş ve sınıf mücadelesinin özgürce gelişmesi için ulusal baskının ortadan kal-

dırılmasının oynayacağı rolü doğru olarak belirlemiştir.

3. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın, Marksizm-Leninizm'de yalnızca ayrılma hakkı olarak yorumlanıp, savunulduğunu doğru olarak ortaya koymuştur.

4. Ulusal sorunun çözümünü Proleter Devrime bağlı ele alarak, temel ilkeyi doğru olarak savunmuştur.

5. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, milliyetçiliğe karşı mücadele konusunda, ezen ulus şovenizmi ile ezilen ulus milliyetçiliği arasında yapılması gereken ayrımı doğru olarak yapmıştır.

O, milliyetçiliğe karşı mücadelede, esas darbeyi doğru olarak Türkiye'de ezen ulus şövenizmi olan Türk şovenizmine yöneltmiştir. O, ezilen ulus milliyetçiliğine karşı da mücadele etmiştir.

6. Ulusal sorunun Demokratik Halk Devleti'nde çözümü konusunda berrak Marksist-Leninist bir program savunmuştur.

7. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, ezen ulus komünistleri ile ezilen ulus komünistlerinin ulusal soruna yaklaşımda ikili -ayrı- görevleri konusunda Marksist-Leninist ilkeyi çıkış noktası almış ve savunmuştur.

8. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, bütün milliyetlerden işçilerin Komünist Partisi'nde ve bütün sınıf örgütlerinde ortak örgütlenmesini savunmuştur.

9. Genel programatik açıdan, net Marksist-Leninist bir pozisyonda durarak, bu konuda Bolşevik programın temel taleplerini savunmuştur.

Bütün bunlar, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ulusal sorunda açıkça Marksist-Leninist pozisyonda olduğunu göstermektedir...

10. İbrahim Kaypakkaya, milli sorunda Lenin ve Stalin'e dayanmış, onların teorisini çıkış noktası almış ve bu teoriyi Türkiye-Kuzey Kürdistan pratiği ile başarılı bir biçimde kaynaştırmıştır.

11. İbrahim Kaypakkaya, Marksizm-Leninizm'in ilkelerinden yola çıkarak Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, Cumhuriyet döneminde Kürt isyanları konusunda doğru tavır takınmış, TKP'nin -aynı zamanda Komintern'in de tavrı olan- tavrını doğru bir temelde eleştirmiştir.

12. İbrahim Kaypakkaya, Kürtlerin parçalanmış b i r ulus olduğu ve bu "tarihi haksızlık"ın ortadan kaldırılmasına ancak Kürt ulusunun kendisinin karar verebileceği doğru tezlerini savunmuştur.

13. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın hataları ikincildir.

- İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "... milli baskıların esas hedefi ezilen, bağımlı ve uyruk milletin burjuvazisidir", "Milli hareketler özünde her zaman burjuvazinin damgasını taşımaktadır" şeklinde tespitler yapmaktadır. Bu tespitler, emperyalizm çağı için yanlış tespitlerdir.

- İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "Milli baskının amacı nedir?" başlığı altında yürüttüğü tartışmada, "meselenin özünün pazara kimin hakim olacağı" sorunu olduğunu söylemektedir. Bu tez de emperyalizm çağı açısından yanlıştır. Ancak İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisinde bu tespit, teorik bir yanlış olarak durmaktadır.

- İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" bağlamında, Şafak revizyonizmi ile hesaplaşmamıştır. Ulusal özellikleri dikkate alan, özel bir örgütlenmenin gerekliliğini savunmamıştır.

- İbrahim Kaypakkaya'nın "Kürt ulusal hareketinin ... çözüme bağlanmamış tek ulusal hareket" olduğu tespiti, 1972 için yapılan somut bir tespit olarak alınsa da özellikle Ermeni ulusal hareketi bağlamında eksiktir.

TKP/ML(BOLŞEVİK) II. KONGRESİ DÖNEMİNDE ULUSAL SORUN İLE İLGİLİ ÇİZGİMİZ ÜZERİNE TEZLER

1981'de yapılan İkinci Kongremiz sırasında, Partimizin milli mesele konusundaki düzeyi, bugün vardığımız yerin çok gerisindedir.

Ulusal Sorun konusunda, özellikle çatışma noktaları olan bazı noktalarda; ne Marksist-Leninist klasiklerimizin tavırları, ne de İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bu alandaki kazanımları ve yanlışları hakkında Parti açısından bir berraklık sözkonusu değildir.

Bu gerilik bizim açımızdan olduğu kadar, bir noktada İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bir hatasını Marksizm-Leninizm'e katkı olarak savunan eski kardeş örgütlerimiz açısından da geçerlidir. Bu bağlamda:

- Stalin'in ulusal sorunun özü konusunda iki ayrı döneme ilişkin iki ayrı öz tespitinin anlamı ve önemi kavranmış değildir.

• • •

- Kongre'ye sunulan karar tasarısı ile, Kongre'de tartışmalar sonrasında alınan karar birbirinden öz olarak da ayrıdır ve fakat bu bilince çıkartılmamıştır. Bu bağlamda:

Kongre'ye sunulan karar tasarısı, İbrahim Kaypakkaya'nın doğru temel pozisyonlarının bilince çıkartılması ve ısrarla savunulması noktasında hatalar taşımaktadır. En önemlisi: İbrahim Kaypakkaya yoldaşın "Ulusal Sorun" konusundaki kazanımları ortaya konarken, Kürt ulusunun ayrılma hakkını açık olarak savunduğu belirtilmemektedir; ve İbrahim Kaypakkaya'nın ulusal sorunda öncelikle Türk şovenizmine darbe indirdiği tespit edilmemektedir. Bu hataların bir bölümü Kongre öncesinde gelen eleştiriler ışığında görülmüş ve değiştirilmiştir. Karar tasarısı, İbrahim Kaypakkaya'nın milli meselede Marksist-Leninist bir pozisyonda olduğunu tespit edip savunurken; aynı zamanda onun ikincil önemdeki hatalarını da tespit edip aşmanın yolunu açmaya çalışmaktadır.

Alınan karara gelince: Alınan kararda yanlış olan hiç bir tespit yoktur. Ve karar İbrahim Kaypakkaya'nın ulusal sorundaki tüm temel kazanımlarını doğru olarak tespit edip savunmakta, karar tasarısının bu noktadaki eksik, hata ve sapmalarını aşmaktadır. Bu yanı ile karar; karar tasarısına göre ileridir.

Buna karşı, karar tasarısının tersine, İbrahim Kaypakkaya'nın bu noktadaki hata ve eksiklikleri konusunda hiç bir tespit yapmamakta, bu alanda bir görev tespiti de yapmamaktadır. Karar, karar tasarısının tersine, hata ve eksikliklerin aşılması yolunu kapayan bir konumda durmaktadır.

• • •

Kongre, Türkiye'de ulusal sorunu yalnızca Kürt sorunu olarak ele almış; milli azınlıklar konusunda, Ermeni sorunu ve Kıbrıs konusu üzerine tartışma talepleri olmasına rağmen tartışılmamış; sonuçta çıkan kararda da bu sorunların eksikliği bilince çıkartılmamıştır. Bu, önemli bir hatadır.

• • •

Ulusal sorun tartışması içinde, ezilen bir ulusun yaşadığı bölgede, bölgenin özelliklerini dikkate alan özerk örgütlenme sorunu üzerine tartışılmamış, Kuzey Kürdistan'da DABK biçiminde örgütlenme sorun edilmemiştir. (Kongre öncesi gelen "Seksiyon" önerisi Kongre'de ele alınmamıştır.)

• • •

İkili görev bağıntısında, bir Kongre delegesinin bizlerin Türk komünistleri olduğu şeklindeki görüşlerine karşı, Kongre sırasında herhangi bir polemik yürütülmemiş, bu yanlış tez geri çevrilmemiştir.

NOT: Bu karar, III. Kongre'nin BP No 27'de yayınlanan kararlarından ulusal sorunla ilgili olanının 5. maddesinde yapılan tespitleri ortadan kaldırmaz.

TKP/ML(BOLŞEVİK) III. KONGRESİ DÖNEMİNDE ULUSAL SORUNDA TAVRIMIZ ÜZERİNE TEZLER

III. Kongremizde eski kardeş örgütlerin ulusal sorun bağlamında getirdiği temel eleştiriler konusunda tavır takınılmış, kararlar alınmıştır. Alınan kararlar bu alanda hatalarımızın aşılması, Marksist-Leninist çizgimizin savunulup geliştirilmesi anlamını taşımaktadır.

III. Kongremizin ulusal sorundaki temel hatası (ki, bu bizim hatamızdır), ulusal sorunda tartışmayı -bir nokta dışında- eski kardeşlerle tartışmanın sınırları içinde, yani eski kardeş örgütler tarafından belirlenen sınırlar içinde yürütmüş olmasıdır.

III. Kongre, II. Kongre'ye göre, Ermeni sorununda alınan ve yurtdışındaki Ermenilerin Ermenistan (Batı Ermenistan) topraklarına dönme ve yerleşme hakkını kabul eden kararla, ileriye doğru bir adım atmıştır. Ancak bu adım henüz yeterli, tutarlı bir adım değildir. Çünkü III. Kongre bu kararı alırken, Ermeni sorununu "tarihin akışı dışında kalmış bir tarihi haksızlık" kategorisi içinde ele alan yanlışı -bu yönde bir eleştiri ve bir düzeltme önerisi olmasına rağmen- reddetmemiştir. Böylece bu alanda eklektik bir tavır çıkmıştır ortaya.

III. Kongre, II. Kongre'de ulusal sorun ile ilgili olarak alınan kararın, özellikle İbrahim Kaypakkaya dönemi nin hata ve eksikliklerinin aşılması bağlamında frenleyici bir rol oynadığını da görmemiş, o çerçevenin dışına çıkamamıştır.

4. KONGRE KARARLARI

Kadınların kurtuluşu sorunu

Geride bıraktığımız çalışma döneminde başarılı bir şekilde yürütülen kadın çalışması; ideolojik, siyasi, teorik ve örgütsel alanlarda, Parti çizgimizin kadın sorununda onemli ölçüde geliştirilmesi ve olumlu bir atılım sağlanması sonucunu vermiştir.

Kongremiz, bu atılımın sürdürülmesi için, bugünkü örgütsel perspektifler üzerinde durarak aşağıdaki kararları almış; tüm milliyetlerden devrimci, proleter ve emekçi kadınlara, Bolşeviklerin Marksist-Leninist ilkeler ışığında verdiği ilkeli ve tutarlı mücadeleyi omuzlama, destekleme ve mücadele içinde "yeni kadın"ın gücünü gösterme çağrısı yapmıştır.

KADIN SORUNUNDA BUGÜNKÜ ÖRGÜTSEL ÇİZGİMİZ ÜZERİNE

1. Örgütsel çalışma, kadın çalışmasının belirlenmiş siyasi-teorik çizgisi üzerinde yükselmek, Partinin esas görevlerine yönelmek ve ona dayanmak zorundadır. TKP/ML(BOLŞEVİK) bugün, esas hedefi öncelikle proletaryanın öncüsünün kazanılması olan Parti inşasının birinci aşamasındadır.

Komintern'in bir deneyimi de, Parti inşasının en başından itibaren Komünist Partisinin kadınlar arasındaki çalışması için bir aygıt yaratılmasının gerekliliğidir. Bu aygıt ikili bir göreve sahiptir: Komünist kadınların yaratılması ve aktifleştirilmesi ve geniş emekçi kadın kitleleri arasında çalışma. Örgütsel çalışmamızda çıkış noktamız bu olmak zorundadır.

TKP/ML(BOLŞEVİK) ve merkezi Kadın Komisyonu, bu ikili görevi yerine getirmekle yükümlüdür. Parti inşasının andaki aşamasında ağırlık birinci görevdedir: Partili kadın yoldaşların kazanılması ve aktifleştirilmesi ve Partinin kadınlar arasındaki çalışma aygıtının yaratılması ve genişletilmesi.

Diğer görevlerde de olduğu gibi, ağırlıklı görev tespiti tek görev tespiti değildir. Aynı zamanda ikincil görev de güçler gözönünde tutularak kavranmak zorundadır. Biz bunu, kitle hareketi içine taşıdığımız çizgimizi örgütsel olarak da sağlamlaştırmaya çalışarak yerine getireceğiz.

2. Kadın çalışması ve Partinin kadınlar arasında çalışma aygıtının yaratılması çalışması, demokratik merkeziyeçilik ilkeleri temelinde ele alınır. İnşa yukarıdan aşağıyadır. Merkezi Kadın Komisyonu'nun yaratılmasıyla, bu çalışmanın yönlendirici ve merkezi organı örgütsel olarak yaratılmıştır. Merkez Komitesi tarafından tespit edilen kadın sorumlusu, Kadın Komisyonu ile ilişki içindedir. Kadın Komisyonu, Parti Kongrelerinde kararlaştırılan çizgi temelinde, önde duran teorik, siyasi ve örgütsel görevleri detaylandırır ve somutlaştırır. Merkez Komitesi bunları daha sonra karar altına alır.

Parti Kongreleri arasında Kadın Komisyonunun çalışmaları doğrudan Merkez Komitesi'nin sorumluluğu altındadır. Kadın Komisyonu, Parti Kongreleri arasında Partinin kadın çalışması alanındaki tüm faaliyetlerini yönlendi-

rir. Örgütsel inşa bağlamında merkezi Kadın Komisyonu öncelikle Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki örgütlenme faaliyetlerini yönlendirir. (Yurtdışında da hedef, ... YDB tarafından yönlendirilmesidir.) Bu görevi yerine getirebilmesi ve denetleyebilmesi için Parti Hücrelerinin tutanaklarının kadın çalışması ile ilgili bölümleri komisyonun bilgisine sunulmak zorundadır.

Kadın çalışması ile ilgili bir çelişki çıktığında (ilgili organ tarafından çözülemeyen), Kadın Komisyonu veya her ihtimalde kadın sorumlusu (gizlilik kurallarına bağlı kalınarak) bu sorunla ilgili olarak dinlenmek zorundadır.

3. Kadın çalışması için Parti aygıtının geliştirilmesinde ilk önce pratik örgütlenme faaliyeti yürüten her hücre ve her Parti organında, örneğin YK, YDB vb., ve her sempatizan örgütünde kadın çalışması için bir sorumlunun tespit edilmesi üzerinde yoğunlaşılmak zorundadır. Bu sorumlu mümkün olduğunca bir kadın olmalıdır. İlk dönemlerde büyük ihtimalle -kadınların oranının az olması nedeniyle- bu fonksiyonu üstlenenler öncelikle erkek yoldaşlar olacaktır. Her Parti örgütünün hedefi, kadın parti üyeleri kazanmak ve bu görevi onlara devretmek olmalıdır.

Her Parti organının kadın çalışması için sorumlusu, hem kendi çalıştığı organ içinde, hem de özel siyasi görev alanında kazanılan kadın parti üyelerinin gelişmesinin ilerletilmesi, onların özel zaaf ve hatalarının, pasifliğinin, teorik seviyelerinin düşüklüğünün vb. aşılması için özel tedbirlerin alınmasını, onların tüm çalışma alanlarında eşit hak ve yükümlülükler temelinde görevlendirilmesini ve ajitasyon, propaganda, örgütlenme siyasetinde vs. kadın çalışmasının özel çıkarlarının ve taleplerinin gözönünde bulundurulmasını sağlamak zorundadır.

Pratik örgütlenme faaliyeti yürüten her Parti organının kadın çalışması sorumlusunun faaliyeti, bu organların raporlarında tespit edilmek zorundadır. Pratik-siyasi çalışmanın merkezi yönlendirilmesi ve somutlaştırılması ancak bu alandaki ideolojik-siyasi çalışmanın deneyimleri geriye doğru aktığında, yani raporlar temelinde sorunlar, çelişkiler, olumlu ve olumsuz deneyimler incelenerek gözönünde tutulabildiğinde mümkündür. Aynı şekilde ancak işleyen bir rapor sistemi ile, alınan kararların uygulanmasının kontrolü mümkündür.

Bu örgütlenme biçimi mümkün olduğunca en büyük şekilde genel Parti çalışması ile Partinin kadın çalışmasının içiçe geçmesini, kaynaşmasını sağlamayı hedeflemektedir.

4. Partinin örgütsel-siyasi açıdan bugünkü esas görevi, proletaryanın öncüsünün kazanılması ve Parti örgütlenmesinin temeli olarak işletme hücrelerinin yaratılmasıdır.

Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz! Devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulmaz!

Proletaryanın öncüsünün kazanılması en başından itibaren kadın ve erkek proletaryanın bilinçli kazanımı olmalıdır. Her Parti işletme hücresinin kadın çalışması için sorumlusu, her komitede, ajitas-propaganda, siyasi ve örgütsel çalışmada, oportünizm, revizyonizm ile ideolojik mücadelede emekçi kadınların, herşeyden önce de proletaryanın çıkarlarının ayrılmaz bir parçası olan bütün milliyetlerden proleter kadınların çıkarlarını yeterli bir şekilde gözönünde tutulmasından sorumludur.

5. Parti işletme hücreleri Partinin temel örgütleridir ve buralarda elbette kadın ve erkek Partililer aynı şekilde örgütlüdür. Kadın çalışmasının özel şartlarını yeterince yerine getirmek için ama, fabrikalarda ve sendikalarda Parti işletme hücreleri etrafında kadın işçi komitelerinin oluşturumasını önümüze hedef olarak koyuyoruz. (Belli şartlar altında işçilerin ev kadınları komitelerinin kurulması için de çalışılmalıdır.)

Kadın Parti üyelerinin, sempatizanların ve örgütlü olmayan kadınların bölgesel olarak bir araya toparlandığı ve örgütlendiği kadın grupları kurulmamalıdır. (...) İşletmelerdeki ve sendikalardaki kadın komiteleri doğrudan ilgili Parti Hücresine veya bunun için özel olarak görevlendirilmiş sorumlu yoldaşlara bağlıdır. Bu İşçi Kadın Komitelerinin siyasi-ideolojik çalışması Partinin merkezi Kadın Komisyonu tarafından yönlendirilir.

6. Bugün açık ve belirgin bir şekilde sanayi kadın işçilerinin kazanılması üzerinde yoğunlaşmamız gerektiğini söylediğimizde, aynı zamanda gücümüz ölçüsünde ve esas göreve bağlı olarak ele alınması gereken diğer önemli bir görevin, kadın tarım işçileri, kadın ev işçileri ve bütün milliyetlerden yoksul kadınların kazanılması olduğunu da açıklıyoruz. Köylü sorununun ulusal sorunla içiçe geçmiş olması nedeniyle özellikle ezilen ulustan ve ezilen milliyetlerden kadın tarım işçilerinin, kadın ev işçilerinin ve yoksul köylü kadınların kazanılması üzerinde yoğunlaşmak gereklidir.

7. Demokratik mücadele sürecinde son yıllarda çeşitli karakterlere sahip kadın kitle örgütleri ve feminist grupların geniş tartışma forumları oluştu. Örgütsel çalışmamızın önemli bir yan görevi, güçlerimiz ölçüsünde kadın yoldaşların bu örgütler içinde çalışması ve bu çoğu kez legal veya yarı-legal örgütler üzerinden bizim siyasi çizgimizi yaygınlaştırmak ve yeni güçler kazanmaktır.

8. Partinin genel programatik belgelerine kadının kurtuluşu sorunundaki en temel ilkeler alınmalıdır. Her Parti Üyesi bunlara uygun davranmalıdır.

TKP/ML(BOLŞEVİK) 4. KONGRESİ'NİN TÜM MİLLİYETLERDEN DEVRİMCİ, PROLETER VE EMEKÇİ KADINLARA ÇAĞRISI

Tüm milliyetlerden devrimci, proleter ve emekçi kadınlar!

Bütün dünya proleter ve emekçi kadınları, her geçen gün emperyalist, sosyal-emperyalist, pederşahi sistemin boyunduruğu altında ezilmekte, sömürülmekte ve baskı görmektedir.

Bu baskı ve sömürüye karşı emekçi kadınların savaşımları, başkaldırıları da dünya çapında yaygınlaşıyor ve yeni boyutlar kazanıyor. Toplumun verdiği edilgen rolü kabullenen "eski kadın"ın yerini her geçen gün daha fazla kendisinin ve bütün ezilen ve sömürülenlerin hakları ve kurtuluşu için mücadele eden "yeni kadın" alıyor.

Marksist-Leninist Hareket'in içinde bulunduğu durum ve aldığı geçici yenilgiler sonucu; bugün hemen hemen hiç bir ülkede komünist partileri "yeni kadın"ın bu haklı hareketinin önderi durumunda değildir. Bunun bilincinde olan Marksist-Leninistler, kadınların gerçek kurtuluşunun yolunun, onların mücadelelerine ve bütün sınıf mücadelelerine önderlik edebilecek bir örgütlenmeden geçeceği, geçmesi gerektiği zorunluluğundan hareketle; ideolojik, siyasi ve örgütsel önderliği sağlayacak olan öncü örgütü yaratma mücadelesi veriyorlar.

Türkiye-K.Kürdistan devriminin öncü örgütü Partimiz TKP/ML(BOLŞEVİK), bir dizi sorunda olduğu gibi, kadın sorununda da, Marksizm-Leninizm'e dayanarak doğru bir biçimde görevler tespit etmiş ve bu görevlerin çözümünde attığı adımlarla da kendisini, komünizm adına konuşan örgütlerden ilkesel olarak ayırmıştır.

Biz Bolşeviklerin, bu alanda başlattığı ilkeli ve tutarlı ilerlemeyi desteklemek ve geliştirmek, başta komünist kadınlar olmak üzere, tüm devrimci, proleter ve emekçi kadınların görevidir.

Saflarımızdaki kadınlara çağrımız: Daha aktif görevler üstlenin! Sempatizan olarak kalmayın, ileri gidin! Üyeliğe başvurun! Yönetici kademeleri sadece erkeklere bırakmayın!

Devrimci kadınlara çağrımız: Bolşeviklerin başlattığı bu atılımı güçlü bir biçimde destekleyin! Çalışma alanlarınızda bu doğru görüşleri hakim kılma mücadelesi verin! En iyi destek, erkek-şovenisti örgütlenmelerden kopup, Bolşeviklerin saflarına katılmaktır!

İşçi ve emekçi kadınlara çağrımız: Kendi gücünüzü küçümsemeyin! Erkek dünyasının önyargılarını üzerlenmeyin! Kendi "kaderinizi" elinize alın! Partimizde örgütlenin! Horlanmaya ve köleliğe karşı isyan edin!

Hep birlikte "yeni kadın"ın gücünü gösterelim!

- *KAHROLSUN ERKEK-ŞOVENİZMİ!*
- *YAŞASIN KADIN-ERKEK EŞİTLİĞİ!*
- *YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML(BOLŞEVİK)!*

TKP/ML(BOLŞEVİK) 4. Kongresi; Örgütsel Konferans'ın, "kadınlara ve çocuklara karşı şiddet Parti Üyeliği ile bağdaşmaz" kararı, kararın yorumu ve bu yoruma getirilen eleştirilerle ilgili tartışmaları sonuçlandırmış ve şu tespitleri yapmıştır:

ÖRGÜTSEL KONFERANS'TA KADINLARA VE ÇOCUKLARA KARŞI ŞİDDET KULLANMA NOKTASINDA ALINAN KARAR ÜZERİNE TARTIŞMANIN SONUÇLANDIRILMASI:

Kongremiz, daha önce Örgütsel Konferansımızın almış olduğu "Kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulanmasının Partimiz üyeliği ile bağdaşmadığını; kadınlara ve çocuklara şiddet uygulayanların Partimize alınmayacağını ve Partimizde barındırılmayacağını açıklar" şeklindeki kararın Bolşevik Partizan Sayı 46'da yer alan yorumunun, Tartışma Yazıları Sayı 13'te tespit edilen muğlaklıklar ve formülasyon hataları dışında, kararın doğru yorumu olduğunu tespit eder.

Kongremiz, bir kere daha, çocuklara ve kadınlara şiddet uygulanmasının sözkonusu olduğu her durumda -şiddetin biçimi ve ağırlığından bağımsız olarak- tüzüğümüzde öngörülen cezalardan birinin uygulanacağını tespit eder. Tüzüğümüzde öngörülen "uyarı, görevden alma, belirli bir zaman için (geçici) ihraç, kesin ihraç" cezalarından hangisinin uygulanacağına somut olarak uygulanan şiddetin biçimi, ortamı, ağırlığı ve üyenin buna karşı tavrına bakılarak tespit edilir.

Grev Komiteleri üzerine karar

Çalışmamızda dikkatimizin merkezinde durması gereken hareketin, işçi sınıfı hareketi olması gerektiğini bir kez daha vurgulayan Kongremiz; işçi sınıfı içinde yoğunlaşmadan ve işçi sınıfının öncüsünü Komünist saflarda birleştirmeden, sınıfın öncülüğünün en iyi halde bir hayal olacağına dikkat çekti.

Bugün gelinen yerde kendi aydınlarını kendi saflarından çıkaracak düzeye varan işçi sınıfı hareketinin doğal eğiliminin siyasileşme olduğu tespitini yapan Kongremiz; bu siyasileşmenin hızı, somut talepleri ve niteliğinin Partimiz tarafından iyi bir şekilde izlenmesi, Marksist-Leninist görüşlerin eldeki tüm imkanların son sınırına dek zorlanarak sınıf içine taşınması ve işçi sınıfının öncü unsurlarının Partiye kazanılmasının her zamankinden daha acil bir görev olarak kendini dayattığını önemle vurguladı.

Kongremiz, bu acil görevin yerine getirilmesinin araçlarından sadece biri olarak "Grev ve Mücadele Komiteleri"nin önemine dikkat çekmiş; "Grev ve Mücadele Komiteleri" şiarını, Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin, bağımsız bir sınıf hareketi yönünde gelişebilmesi için ajitasyon şiarı olarak değerlendirmiş; bu şiarın işçi sınıfının eylem şiarı haline getirilmesi için tüm yoldaşlarımızı, her şeyden önce de doğrudan işçi sınıfı içinde ajitasyon-propaganda-örgütleme faaliyeti yürüten yoldaşlarımızı kararlı bir mücadeleye çağırmıştır.

İşçi sınıfının kendi mücadelesini kendi ellerine alabilmesi için; sarı, reformist, faşist sendika ağalarından bağımsız olarak örgütlenebilmesi için; ve süreç içinde oluşturulacak devrimci, birleşik sendika örgütlenmesinin çekirdeklerini yaratmak için fabrika-işletme düzeyinde önemli birer çalışma alanları olan Grev ve Mücadele Komiteleri, enternasyonal devrimci ve komünist işçi hareketinin tarihi deneyimleriyle de doğruluğu kanıtlanmış araçlardır.

Kongremizin, Grev ve Mücadele Komitelerine ilişkin aldığı karar şöyledir:

Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfı hareketinin içinde bulunduğu durumda "Grev ve Mücadele Komiteleri" şiarı, işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin, bağımsız bir sınıf hareketi yönünde geliştirilmesi için ajitasyon şiarımızdır.

Bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yürüyen grev mücadelelerinin ve işçilerin çeşitli direniş eylemlerinin çok büyük bir bölümü, faşist, sarı, reformist veya revizyonist sendika ağaları tarafından satılma durumundadır. İşçilerin haklı talepleri için mücadelelerinde başarı kazanmaları için mücadelelerinin örgütlenmesini de kendi ellerine alması gereklidir.

Alınan bir grev kararının -veya direniş kararının- uygulanması, başlanılan grevin -veya direnişin- başarısı her şeyden önce grevin -veya direnişin- nasıl bir önderliğe sahip olduğuna bağlıdır. Greve, sırtını sendika bürokrasisine dayamış, işçilerin kontrolü dışında, istediğini yapmakta serbest olan satılmış sendika yöneticileri mi; yoksa sarı, faşist, reformist, revizyonist sendika bürokrasisinden uzak, işçilerin seçimi ile işbaşına getirilmiş olan ve yine işçilerin her an görevden alabilecekleri bir organ mı önderlik ediyor?

Sorunun ana çekirdeği budur. Yalnızca nitelik olarak olumlu bir önderlik değil, aynı zamanda örgütlenme biçimi ve işleyişi açısından da bir işyerinde çalışan sendikalı ve sendikasız tüm işçilerin güvenine sahip, bu güveni işletmedeki tüm işçilerin onay ve kontrolüne dayandıran bir organ türü ne olabilir?

Bizim bu soruya gerek Dünya Komünist Hareketi'nin bu alandaki deneyimlerine, gerekse Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist ve Devrimci Hareketi'nin deneyimlerine dayanarak verdiğimiz cevap GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİ dir.

Grev ve Mücadele Komuiteleri her işletmede, sendikalı veya sendikasız tüm işçilerin katıldığı genel işyeri toplantısında seçilen, böylece her bir işletmedeki işçilerin çoğunluğunun desteğine sahip olmakla kalmayan, aynı zamanda bu desteği sürekli denetime bağlayan ve sendika temsilciliğinin dışında oluşturulmuş organlardır.

Grev Komiteleri, grev mücadelesi içine en fazla kadın ve erkek işçiyi doğrudan ve en aktif biçimde çekmenin en doğru yoludur.

Bütün işçilerin seçtiği ve her an görevden alınması, yeniden seçilmesi mümkün olan bir grev komitesi, işçilerin greve adeta seyirci olarak katılmasını engellemenin en iyi yoludur.

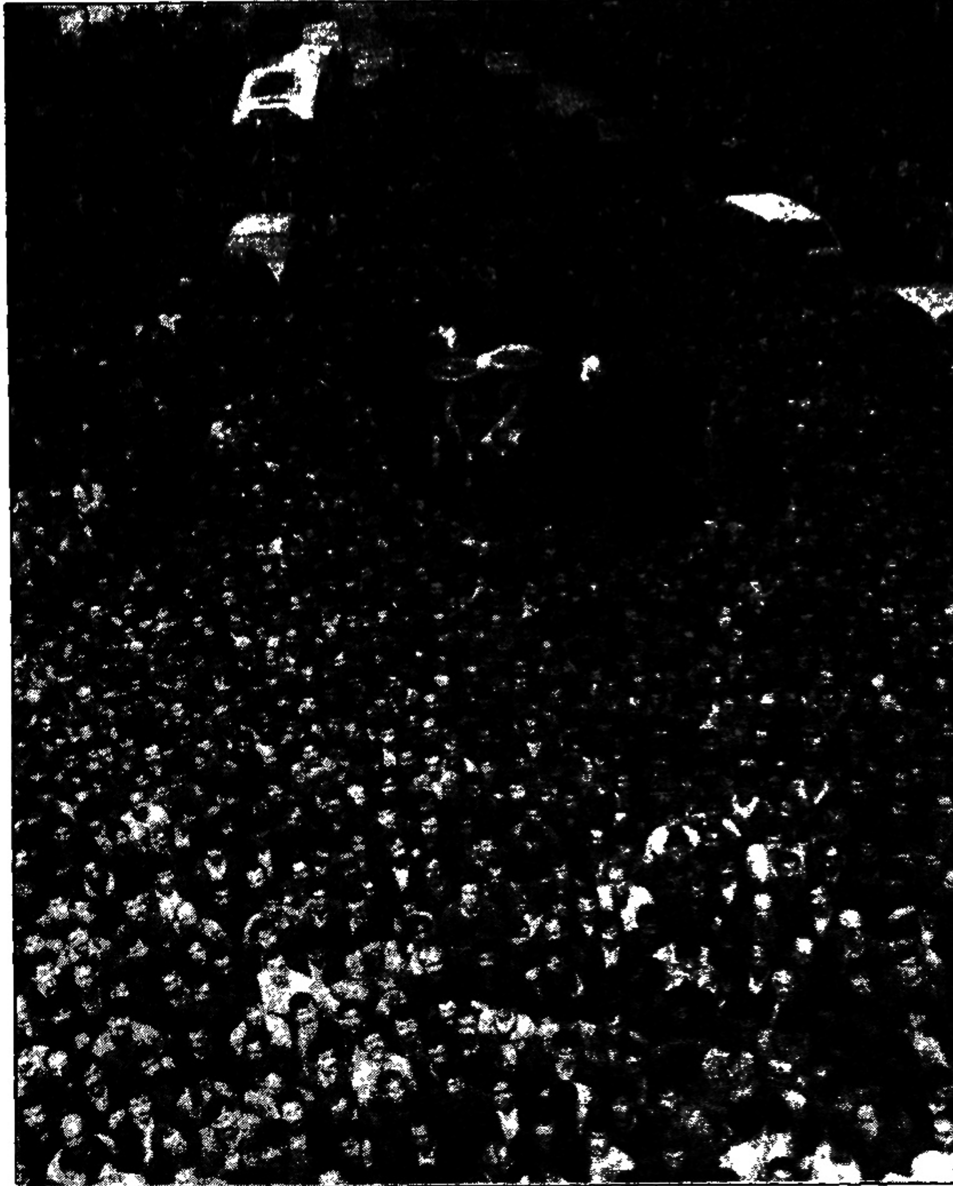
• Bugünkü yasal çerçeve içinde yukardaki özelliklere sahip bir grev komitesinin yasal olarak kurulması mümkün değildir. Ancak grev komiteleri bugünkü yasal engellere rağmen kurulabilir, kurulmalıdır. İşçiler Grev Komitesini eylem şiarı ve direktif olarak kavrayıp yoğun bir şekilde hayata ge-

çirdiklerinde, yasal çerçeve parçalanı atılır. Bu anlamda Grev Komiteleri şiarı, bugünkü yasal çerçevenin mücadele ile ve mücadele içinde parçalanması çağrısıdır.

• Bugünkü şartlarda, Grev Komiteleri, kurulması halinde patronlar tarafından yasalar gösterilerek muhatap kabul edilmeyecektir. Buna rağmen bu komiteler kurulmalıdır. Onların büyük çoğunluğunun andaki gerçek işlevi, sendika bürokrasisini kontrol; ona karşı muhatap olmak olacaktır. Sendika bürokrasisi, grev komitesine rağmen ve ona karşı hiç bir adım atamaz hale getirilebilir ve getirilmelidir.

• Grev Komitelerinin hayata geçirilmesinin en büyük anlamı, kuşkusuz bunların işçileri örgütleme, onların bilinç seviyesini mücadele içinde yükseltmede uygun araç olmalarında yatmaktadır. Ve Grev Komiteleri siyasetinin başarısı, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesi açısından, esasta işçileri geniş yığınlar halinde mücadele içine çekmesi ve onları kendi çıkarları için mücadelede örgütlemesi ile ölçülür.

• Grev Komiteleri, sendikaların, her şeyden önce de işçi sınıfının Komünistler önderliğinde yaratılması gereken gerçek sınıf sendikalarının alternatifi değildir.

Grev Komiteleri şiarı, "işçilerin devrimci sendikaları", "devrimci sendika hareketi", "birlik sendikaları" vb. şiarların kesin ve mutlak alternatifi değildir.

• Grev Komiteleri, yaratılması görev olan ve tabandan sabırlı bir çalışma ile süreç içinde yaratılacak olan devrimci, birleşik sendika orgütlenmesinin alternatifi olmadığı gibi, tersine böyle bir örgütlenmenin çekirdeklerini yaratmak için fabrika/işletme duzeyinde önemli bir çalışma alanı, bir araçtır.

• Merkezi birleşik devrimci bir sendikal örgütlenmenin varlığı şartlarında da fabrika/işyeri düzeyindeki Grev Komiteleri, devrimci sendikanın yuruttuğu mücadelenin tabandaki uygulayıcısı olarak işlev görür.

Yukardaki anlayışlar temelinde Kongremiz, "Grev Komiteleri" şiarının işçi sınıfının eylem şiarı haline getirilmesi için tüm yoldaşlarımızı, her şeyden önce de doğrudan işçi sınıfı içinde ajitasyon-propaganda-örgütleme faaliyeti yürüten yoldaşlarımızı kararlı bir mücadeleye çağırır.

NOT: Kararda önerilen Grev Komiteleri anlayışının gerekçelendirilmesi için Bolşevik Partizan sayı 49'daki "Grev Komiteleri" ve Bolşevik Partizan sayı 51'deki "Devrimci Sendikal Birliğin Nasıl Sağlanacağı Konusunda Yanlış Bir Plan" yazısına (Bu yazının tavır takındığı yazı, Bolşevik Partizan sayı 49'daki "Bugün İşçi Hareketi Nerede ve Nasıl Birleşmelidir?" başlığı ile yayınlanan yazıdır) bakılmalıdır.

Kongremiz; devrimci şiddet, mücadele biçimleri, içinde bulunduğumuz dönemde silahlı mücadelenin rolü ve örgütlenmenin önemi üzerinde de durmuş, çıkış noktalarını ve görevleri tespit etmiştir. Bu konudaki karar şöyledir:

Devrimci şiddet, mücadele biçimleri, içinde bulunduğumuz dönemde silahlı mücadele ve örgütlenmenin rolü üzerine karar

Devrimci şiddet sorununa yaklaşımda temel çıkış noktamız şudur:

*"**İktidarın silah zoru ile ele geçirilmesi ve meselenin savaşla halledilmesi, devrimin başlıca görevi ve en yüksek biçimidir.**" (Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt 2, sayfa 221)*

*"**Toplumsal hayatın** (tüm temel / BN) **sorunları son çözümlemede sınıf mücadelesinin en sert, en keskin biçimi tarafından, yani içsavaşla çözülür.**" (Lenin, "Anayasal Hayaller Üzerine", Eserler, Almanca, Cilt 25, sayfa 201)*

*"**Enternasyonal sosyal-demokrasinin programı yalnızca -insanlara karşı şiddet kullanımı bizim idealimiz olmamasına rağmen- içsavaşın kabulüdür.**" (Lenin, "Marksizmin Bir Karikatürü Üzerine", Eserler, Almanca, Cilt 23, sayfa 63-64)*

Bu, şu demektir: Bizim programımız Türkiye-Kuzey Kürdistan'da şiddete dayalı devrimi, iktidarın silah zoru ile ele geçirilmesini, ve yalnızca bunu öngörmekte; parlamenter yolla "barışçıl" geçişi, bir olmazlık olarak reddetmektedir.

•••

Bu bağlamda bir başka çıkış noktamız şudur:

Devrimin öznesi işçi sınıfı ve onun önderliğindeki emekçi, ezilen halk yığınlarıdır.

Komünist Partisi, devrimi halk için, halk adına, halka rağmen(!) gerçekleştiremez. Komünist Partisinin görevi, devrimin öncüsü işçi sınıfının sınıf hareketi ile Komünizmi birleştirmek; işçi sınıfının sınıf olarak tarihi misyonunu yerine getirebilmesi için, onun öncülerini kendi içinde örgütlemektir.

İç savaş, devrimci kurtuluş savaşı, halk savaşı; Komünist Partisinin örgütlü güçleri ile, devlet güçleri arasında bir "temsilci", "öncü" savaşı değil; işçi sınıfı ve emekçilerin geniş kitlelerinin silaha sarılıp, hakim sınıfların iktidarına karşı çıktığı bir savaştır.

Bunun bilincinde olarak, devrimci şiddet konusunda temel görevimiz, işçi ve emekçi kitlelerini hakim sınıflara karşı iç savaşa hazırlamaktır.

•••

*Mücadele biçimleri konusunda çıkış noktalarımız şunlardır: Mücadele ve örgütlenme biçimleri, stratejinin değil, "**hareketin kabarıp alçalmasına göre belirlenen**" taktiğin konularıdır. (Bkz. Stalin, "Leninizmin Temelleri", İnter Yayınları, Eserler, Cilt 6, sf. 147 vd.)*

Marksist-Leninistler en çeşitli mücadele biçimlerini kabul ederler. Fakat bunları icat etmez; hareketin kendi içinden, kendiliğinden doğan devrimci sınıf mücadelesi yöntemlerini genelleştirmek, örgütlemek, bilinçli kılmakla yetinirler.

Marksist-Leninistler, mücadele biçimleri sorununu tarihi yönüyle ele almasını bilirler. Çeşitli koşullara bağlı olarak farklı mücadele biçimleri birinci plana geçer, başlıca biçimler halini alır. İkinci derecedeki yardımcı yöntemler de değişir. (Bkz. Lenin, "Partizan Savaşı", Yar Yayınları, sf. 77-93)

Biz şu veya bu mücadele biçiminin "stratejik" ilan edilmesini; fetiş haline getirilmesini, "her zaman esas" ilan edilmesini vb. kökten red ediyoruz.

"İşçi hareketi, birinci olarak, devrimin şiddete dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi. ...

"15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kere daha gösterdi. ..."

İbrahim KAYPAKKAYA

SBKP'nin 20. Parti Kongresi'nden bu yana, hakim olan revizyonizm, barışçıl- parlamenter mücadeleyi fetiş haline getirmiş ve sosyalizme geçişin yolu olarak tanıtmıştır. Bugün hala uluslararası planda ve ülkemizde de mücadele biçimleri konusunda hakim olan anlayış, silahlı mücadele biçimlerini ve genelde devrimci şiddeti red eden pasifist, reformist, revizyonist anlayışlardır. Bunlara karşı mücadele esastır. Bu mücadelede, devrimci şiddetin, halkın silahlı ayaklanmaya, devrimci kurtuluş savaşına, halk savaşına hazırlanma çalışmasının reddinin, gerçekte devrimin reddi olduğu ortaya konmak zorundadır.

Bu sapmaya tepki olarak çıkan "sol", "devrimci" bir sapma da, kendini silahlı mücadeleyi -geri ülkelerde- her zaman "esas" görme, silahlı mücadeleyi de esasta örgütlü devrimci "öncü" güçlerin, devlet güçleri ile çatışması olarak görme biçiminde ortaya çıkmaktadır. Mücadele biçimlerinin "hareketin kendi içinden çıkacağını" kavramayan bu sapmanın, kendiliğinden sınıf hareketinin silahlı biçimleri gündeme getirmediği şartlarda yürüteceği silahlı mücadelenin, yığınların mücadelesi dışında, ondan kopuk bir "öncü savaşı"nden başka bir şey olması da beklenemez. Bu sapmaya karşı da mücadele edilmek zorundadır. Bu sapma, geçmişte bizim de sapmamız olduğu için, bizim açımızdan bu mücadelenin özel önemi vardır.

• • •

Türkiye-Kuzey Kurdistan açısından bir çıkış noktamız da şudur:

Ülkemizde, şimdi üzerine kaba bir parlamenter maske geçirilmiş olan faşizm hüküm sürmektedir.

Faşist devlet, devrimci-komünist propaganda-ajitasyon-örgütlenme faaliyetini yasalarla yasaklamıştır ve bu faaliyeti yürütenlere karşı silahla da saldırmaktadır.

4. KONGRE KARARLARI

Komünist faaliyetin sürekliliğini sağlayabilmek, kitleleri iç savaşa hazırlama faaliyetini yürütebilmek için, illegal çalışma kurallarının en sıkı bir biçimde uygulanması yanında; gerektiğinde hakim sınıfların silahlı saldırıları karşısında komünist örgütü ve yoldaşları koruyabilmek, savunabilmek amacıyla silahlı mücadelelere de hazırlıklı olmak meşru ve gereklidir. Bu, sınıf mücadelesinin silahlı mücadeleyi, sınıf mücadelesinin andaki biçimi olarak gündeme koyup koymadığından bağımsız olarak da yapılmak zorundadır.

• • •

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da işçi sınıfı ve köylülüğün ve diğer emekçi tabakaların ve ezilenlerin yığın hareketlerinin ve Partimizin somut durumu:

Ülkemizde devrimin öznesi olan sınıf ve tabakaların sınıf hareketleri, bugünkü somut durumda, bir direktif, ya da bir eylem sloganı olarak silahlanma ve silahlı ayaklanma çağrısını gündeme getiren bir düzeyde değil. "Hareketin kendi içinden, kendiliğinden doğan devrimci sınıf mücadelesi yöntemleri" bugün, silahlı mücadele yöntemleri değil.

Kuzey Kürdistan'da silahlı çatışmalar güncel olaylar olarak gündemde. Fakat bu çatışmalar, esas olarak PKK'nın silahlı, örgütlü güçleri ile; faşist devletin silahlı güçleri arasında yürüyor. PKK'nın faşist devlet güçleri ile ve faşist devletin örgütlediği sivil silahlı çetelerle savaşı, ulusal baskı altında inleyen yığınların sempatisini giderek artan boyutlarda kazanmasına rağmen, yine de "öncü savaşı" karakterinden kurtulmuyor. Geniş köylü kitlelerinin tavrını belirleyen, esasta kurtarıcıyı dışardan bekleme tavrı. Ve bu tavır PKK'nın ideoloji ve siyaseti ile de körükleniyor.

Son dönemde büyük şehirlerde artan silahlı soygun, polisle silahlı çatışmalar vb.'ne gelince: Bunlar da kesinlikle sınıf mücadelesinin kendi içinden, kendiliğinden doğan ve "savaşan bir ordunun bütün savaş sistemi ile sıkı bağ içinde olan ve koordineli bir eylemi olan terör eylemleri" olarak değil, sınıf hareketinden bağımsız, bu anlamda "savaşan ordunun" dışında "bireysel saldırı" [Çatışmaların çoğu, aslında saldırı değil, hakim sınıfların kolluk güçlerinin zorladığı savunma eylemleri durumunda. Açıktır ki, silahlı saldırıya uğrayan bir devrimci kendini silahla da savunma hakkına sahiptir. Teslim olmak yerine direnmeyi seçmesi doğrudur. Bizim karşı olduğumuz bu değil. Sorun şu ki, bu girilmek zorunda kalınan çatışmaların çoğu, yığınlardan kopuk "silahlı eylem" hazırlığı içinde oluyor. İllegalitede laçkalık, yakalananların çözülme durumunun aynen sürmesi, polisin örgütlerin içinden de istihbarat alması gibi faktörler, zaten ayakları sağlam sınıf mücadelesi zeminine basmayan "silahlı mücadele"yi daha da zayıflatıyor. Kayıpları arttırıyor. Kuşkusuz bu bağlamda devrimci-komünist hareket açısından en büyük kayıp, devrimci enerjinin bugünün acil görevleri yerine, küçük-burjuvazinin "yiğitliğine" hitap eden eden, heyecan verici "öncü savaş"çı çizgide çarçur olmasıdır.] olan "terör eylemleri" olarak ortaya çıkmaktadır. (Bkz. Lenin "Neyle Başlamalı?")

Özel olarak Komünist Partisinin ve Komünist Hareketin durumuna gelince:

Bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Komünist Hareket güçsüz durumda. Yerel Parti örgütleri az ve zayıf; ve kitlelerle bağı açısından yetersiz. Bugün esas görevimiz, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da TKP/ML(BOLŞEVİK)'in inşası işidir. Bunun için yerel Parti örgütlerinin yaratılması ve güçlendirilmesi gereklidir. Bu, sabırlı, ilkeli ve sistemli bir ajitasyon-propaganda- örgütleme faaliyetini gerektirmektedir. Diğer yandan uluslararası alanda da, Türkiye-Kuzey Kürdistan açısından da çözülmesi gerekli olan bir dizi teorik- programatik sorun, bunun için yapılması gereken teorik çalışma vardır. Görevlerle karşılaştırıldığında gücümüz sınırlıdır, yetersizdir. Bu objektif ve subjektif durum doğru değerlendirildiğinde varılacak sonuç şudur:

Bugün sınıf mücadelesinin durumu açısından mücadelenin silahlı biçimleri değil, silahsız, "barışçıl" biçimleri esastır. Devrimci şiddet, kendini kitle hareketi açısından silahlı biçimlerde ortaya koyan seviyede değildir ve devrimci şiddetin silahsız biçimleri de hareketin geneli içinde "kural dışı" durumundadır. [Bu bağlamda güncel görev, kitle hareketleri içine yorulmaksızın devrimci şiddetin gerekliliği düşüncesini taşımak; ve onları devrimci şiddetin kullanıldığı eylemlere dönüştürmeye çalışmaktır.]

Böyle bir durumda ve Komünist Hareketin de güç durumu gözönüne alındığında, silahlı terör eylemleri sınıf mücadelesinden bağımsız "bireysel saldırı" eylemlerinden başka bir şey olamaz. Biz bu nedenlerle bugün böyle bir mücadele aracını "zamansız ve uygunsuz" (Bkz. Lenin, "Neyle Başlamalı?") buluyoruz. Bu "**mücadele, en aktif savaşçıları, bugünün esas görevlerinden uzak tutmakta ve gerçekte devlet güçlerini değil, devrimin güçlerini desorganize etmektedir.**" (Bkz. "Neyle Başlamalı", "Ne Yapmalı", Almanca, Dietz Verlag 1973, sayfa 11)

• • •

Bu, bizim Parti olarak kendi çalışmamızın başarısını garanti altına almak için, yoldaşlarımızı -bunların önderlik görevini de yerine getirebilmeleri amacıyla ve gerektiğinde kendilerini koruyabilmeleri amacıyla- gücümüz ölçüsünde askeri eğitimden geçirmemiz gerekliliğini ortadan kaldırmaz.

Yine partinin çalışmasını korumak, ilerletmek için gerekli görülen belirli askeri eylemleri gerçekleştirecek askeri birimler kurulmasının da engeli değildir.

Bu sorun, güce göre ele alınmalıdır.

Kongremiz; özellikle son on yıl içindeki gelişmelerle daha berrak olarak ortaya çıkan, yerkürenin emperyalist kâr hırsıyla talan edilmesi, bu talanın insan yaşamının doğal temellerini, doğayı sarsmaya, tahrip etmeye yönelmesi olgusuna önemle dikkat çekerek; bunun emperyalist barbarlığın bir başka yüzü olduğunu tespit etmiştir.

Emperyalizm; dunyayı, yalnızca sömüren küçük bir azınlık ve açlığa, yoksulluğa, gericiliğe mahkum edilmiş milyarlarla sömürülen, ezilenler olarak bölmekle kalmıyor; aynı zamanda dünyayı, giderek içinde yaşanamaz bir hale getirme yönünde hızla ilerliyor.

Emperyalizm, barbarlık demek olduğunu, doğa ile ilişkisinde onu mahvederek, onun dengesini bozarak, gelecek kuşakların yaşam temellerini dinamitleyerek gösterdi, gösteriyor...

Kongremiz, Siyasi Rapor'da genişçe ortaya konmuş olan tavrın, ajitasyon-proganda çalışmamızın ayrılmaz bir parçası haline getirilmesini ve Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda adım adım uygulanması ve somutlaştırılması görevini de karar altına alarak; tüm toplumun sonuna dek devrimci, öncü sınıfı olan işçi sınıfına, doğanın, çevre sağlığının korunması taleplerini, kendi talepleri olarak savunması gerektiği çağrısını yapmıştır.

Kongremizin bu soruna ilişkin aldığı karar şöyledir:

Çevre sağlığı ile ilgili karar

Kongremiz, çevre sorunu bağlamın da karar altına aldığı genel çizgiyi savunma ve bu çizginin Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda adım adım uygulanması ve somutlaştırılması görevini önümüze koyar.

Bu alandaki ajitasyon-propaganda, ajitasyon-propaganda çalışmasının ayrılmaz bir parçası haline getirilmelidir.

4. KONGRE KARARLARI

Kongre öncesi dönemde, devrimciler arasında şiddet kullanılması bağıntısında ortaya çıkan olumsuzluklar; bu olumsuzluklara ilişkin "devrimciler arasında şiddet kullanmayı ilke olarak reddeden" çizgimiz ve bu çizgimizin bir temel noktada değiştirilmesi önerisi de 4. Kongremizde görüşüldü ve aşağıdaki karar alındı.

Kongremiz bu kararla birlikte, devrimci değerlendirdiğimiz tüm devrimci örgütlere konuyla ilgili bir çağrı yayınlayarak; devrimci örgütler arasında şiddet kullanımının karşı-devrimin işine yaradığını, MİT'in çeşitli provokasyonlar peşinde olduğunu ve devrimci örgütlerin, devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde şiddet kullanımına karşı ilkeli tavır almalarının, MİT provokasyonlarını ortaya çıkaracak bir ortam sağlayacağını vurgulamıştır.

Devrimciler arasındaki ilişkilerde şiddet kullanımını red eden çizgimiz üzerine karar

Kongremiz, geçen dönem içinde ortaya çıkan gelişmeler temelinde, devrimciler arasında ilişkilerde ilke olarak şiddet kullanımını red eden ve intikamcılığı red eden çizgimizde bir temel konuda değişiklik yapılması önerisi üzerinde görüştü.

Kongremiz, kendini saldırı sırasında koruma ötesinde, saldırıda bulunan kişilerin tek tek izlenerek hesap sorulması biçiminde bir çizgi ve pratiğin, özde devrimciler arasındaki ilişkilerde şiddeti ve intikamcılığı ilke olarak red eden çizginin terk edilmesi anlamına geleceğini tespit ve bu öneriyi red etti.

Kongremiz, devrimciler arasındaki ilişkilerde şiddetin karşı-devrime yaradığını bir kez daha belirleyerek, daha 1981'de yapmış olduğumuz şu çağrıyı yineleme kararı aldı:

1. Bütün devrimci gruplar, devrimci gruplar arasındaki çelişmelerin barışçı yöntemlerle, şiddet kullanılmadan çözülmesini ilkesel bir sorun olarak gördüklerini açıklamalıdır.

2. Bütün devrimci gruplar, kimden gelirse gelsin, kim başlatırsa başlatsın, devrimci gruplar ve devrimciler arasındaki çatışmaların karşı-devrime hizmet ettiğini ilkesel olarak kabul etmeli ve açıklamalıdır.

3. Bütün devrimci gruplar, bu sorunu "ilkesel bir sorun olarak görmeyen" gruplara karşı ortak tavır almalı; onları en geniş çevrede eldeki bütün araçlarla teşhir ve tecrit etmelidir.

4. Tüm devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci gruplar arasındaki çatışmalara da tavır takınmalı; çatışan grupları çatışmaya son verme yönünde zorlamalıdır.

5. Herhangi bir devrimci grubun, bir diğer devrimci gruba; ya da herhangi bir devrimci gruptan kişilerin, bir diğer devrimci gruptan kişilere yaptığı fiili saldırılar karşısında; bizzat saldırı sırasında saldırıya uğrayanların kendini koruması, savunması en tabii hakkıdır. Saldıranlar, saldırı içinde karşı-devrimci konumdadırlar. Saldırı esnasında olan olayların sorumlusu, saldırıyı düzenleyenlerdir. Ancak saldırıya, intikamcı bir şekilde karşı saldırı ile cevap verilmesi red edilmelidir.

6. Devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci grup ve kişilere fiili saldırılarını haklı çıkartmak için; saldırılanlar hakkında "ajan", "ajan-provokatör", "MİT'le işbirliği", "ajan-provokatör örgüt", "karşı-devrimci" vs. gibi değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu değerlendirmeler genellikle gerekçelendirilmemekte, en iyi halde sözü geçen kişi veya örgütün, bu değerlendirmeyi yapanlara yaptığı saldırı gerekçe olarak gösterilmektedir. Bu tavır red edilmelidir.

İlke olarak ispatlanmayan iddialar red edilmeli; ispatlanmayan iddiaları yargı olarak ileri sürüp, bunun üzerine siyaset inşa edenler, iftiracı ve gayrı ciddi olarak değerlendirilmeli, bu tavır içinde olanlara karşı ortak tavır takınılmalı; bunlar teşhir, tecrit ve mahkum edilmelidir.

7. Herhangi bir teşkilat veya kişinin "karşı-devrimci", "ajan provokatör" vs. olarak değerlendirilmesi için, o kişi veya örgütün belli karşı-devrimci eylemler yapması yeterli değildir. Şurası bilinmelidir ki, yer yer devrimciler de karşı-devrimci nitelikte eylemler yapabilirler. Sorun onların bunu düzeltip düzeltmeyeceği sorunudur.

Herhangi bir örgüt veya kişinin "karşı-devrimci" olduğunu söylemek için, o kişi ve örgütün, hakim sınıflarla birleştiğini; düzeni savunduğunu; ya da herhangi bir emperyalist gücün ajanı olarak hareket ettiğini ispatlamak gerekir.

8. Herhangi bir teşkilat, bir diğer devrimci teşkilat hakkında yaptığı "karşı-devrimci" değerlendirmesi konusunda tüm devrimci harekete karşı sorumludur. Böyle bir değerlendirme, suçlama karşısında tüm devrimci teşkilatlar, değerlendirmeyi yapan teşkilatı, iddiasını ispatlama yönünde zorlamalı, gerekçe, delil talep etmelidir. Bu yapılmazsa, suçlamayı getiren örgüt hakkında ortak tavır takınılmalı, teşhir ve tecrite yönelinmelidir.

9. Saldırıya uğrayan örgüt ya da kişi açısından tutulması gereken yol; saldırana aynı şekilde cevap vermek olmamalıdır. Tutulması gereken yol, en geniş devrimci kamuoyu içinde teşhir ve tecrit yolu olmalıdır.

10. Bu konuda eğitime önem verilmeli. Devrimciler arasında, kamuoyu önünde -en ağır ve fakat gerçekten temelli polemiği de içeren- açık ideolojik mücadelenin ve eylem birliğinin önündeki engeller yıkılmaya çalışılmalıdır.

Kongremiz, bütün devrimcilere ve devrimci örgütlere, devrimciler arasında şiddet kullananlara karşı ilkeli tavır takınma, çifte standartları terk etme; ortak tavır takınma çağrımızı yineler...

DEVRİMCİ KAMUOYUNA ÇAĞRI

Devrimciler, yoldaşlar...

Kongremiz, son dönemlerde yeniden gündeme gelen/getirilen devrimciler arasında şiddet kullanılması bağlamında; Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketi içindeki bu zaaftan faşist Türk devletinin nasıl yararlandığına, bu zaafı nasıl kullandığına ve şiddet olaylarını nasıl kışkırtıp, tırmandırmaya çalıştığına özel olarak bir kez daha dikkat çekmeyi gerekli görür.

Son gelişmeler, faşist Türk devletinin bu bağlamdaki kışkırtma yöntemlerinin, devrimci hareket içinde yeterince dikkate alınmadığını ve küçümsendiğini açıkça göstermiştir.

Devrimciler arasında şiddet olaylarının ilkesel olarak, açıkça red edilmediğinin ve ideolojik mücadele yöntemleri yerine, şiddet yöntemlerinin kullanıldığının bilincinde olan faşist Türk devletinin örgütlerinden MİT, geçen dönem içinde Dev-Sol örgütünün yurtdışında Bolşevik Partizan taraftarlarına giriştiği karşı-devrimci saldırıları sürdürtmek, kışkırtmak ve tırmandırmak amacıyla "TKP/ML(BOLŞEVİK) Yurtdışı Bürosu" adına çeşitli bildiriler çıkartmıştır.

Bu bildirilerin MİT tarafından çıkartıldığı, siyasi olarak düşünen herkes için açık iken ve TKP/ML(BOLŞEVİK) adına da resmen açıklanmış iken, Dev-Sol adına konuşanlar, bu bildirilerin "kim adına çıkarıldığının belli olmadığı", "içeriğinin BP'nin içeriği ile aynı olduğu" vb. görüşleri savunabilmiş, MİT'in yapmak istediği kışkırtma ve çatışma körükleme tavrını sergileyebilmişlerdir.

Çıkan bildirilerde MİT, "TKP/ML (BOLŞEVİK) Yurtdışı Bürosu" adına, Dev-Sol'un faşizmin zindanlarından kaçmış kimi liderlerinin ajan-provokatör olduğunu söylemektedir.

Kongremiz, bir kez daha, biz Komünistlerin böyle bir iddiası olmadığını açıklar.

Kongremiz, getirdiğimiz haklı eleştirilerin varlığına ve bu eleştiriler bağlamında ortaya çıkan çelişmelere, Dev-Solcuların örgütümüze karşı giriştiği karşı-devrimci eylemlere rağmen; Dev-Sol önderlerini devrimciler, Dev-Sol'u da devrimci bir örgüt olarak gördüğünü açıklar.

Dev-Sol'un hal bu kadar açıkken, bizim haklı eleştirilerimizle; Dev-Sol liderlerinin "ajan-provokatör" olduğu şeklindeki MİT iddiasını aynı kefeye koyarak, "BP de aynı şeyleri söylüyor" demesi, yalnızca MİT'in ve faşist Türk devletinin işine yarayan bir tavırdır.

Bu, devrimci hareket içinde MİT'in provokasyonlarına karşı ne kadar sorumsuzca yaklaşıldığının yalnızca bir örneğidir. Kongremiz bu bağlamda devrimci örgütleri, MİT'in devrimci örgütleri çatıştırma noktasındaki faaliyetlerine karşı uyarır. MİT provokasyonlarına karşı uyanık olmaya ve o r t a k tavır geliştirmeye çağırır.

Kongremiz, MİT provokasyonlarını gerçekten boşa çıkaracak olan tek tavrın, devrimciler arasındaki ilişkide şiddetin ilke olarak red edildiğinin açıklanması olduğunu belirler. Devrimciler arasında herhangi bir şiddet olayının; en başından devrimcilerin işi olmadığı, olamayacağının bilindiği ve bunun ortaklaşa açıklandığı bir ortam, MİT provokasyonlarını açığa çıkaracak biricik ortamdır.

Kongremiz, bu ortamın yaratılması için, tüm devrimci örgütleri ilkeli tavır takınmaya çağırır.

III. Kongre döneminde karara bağlanan "Marksist-Leninist olmanın güncel kıstasları" ve ayrıca bazı örgütlerle birlikte bir "Ortak Tartışma Yayın Organı" çıkarma tartışmaları sonucu ortaya çıkan, Marksizm-Leninizm adına konuşan çeşitli güçlerin tam bir değerlendirilmesi görevi, çözüm bekleyen bir sorun olarak tespit edilmişti.

Bu sorun, öncelikle değerlendirilmesi gerekenlerden Kawa, Yılmaz Güney, DHB-İleri/Devrimci Kanat gibi, niteliği hakkında Partimiz içinde netlik olmayan kişi ve grupların da incelenmesi görevini içeriyordu ve buna ilişkin olarak Olağanüstü Parti Kongresi'nde şu karar alınmıştı: "Konferansımız, Partimiz içinde niteliği konusunda netlik olmayan grupların önümüzdeki dönem içinde ele alınarak, bir genel değerlendirilmelerinin yapılması çalışmasının yürütülmesini karara bağlar. ..." (Bkz. TKP/ML(BOLŞEVİK) Olağanüstü Parti Konferansı Raporu, sayfa 271-273)

Bu kararın önümüze koyduğu göreve uygun olarak yapılan araştırmalar sonucu ortaya çıkan Kawa ve Yılmaz Güney'i değerlendirme yazıları ve buna ilişkin tezler, Parti içinde tartışıldıktan sonra Kongre'de tartışılmak üzere gündeme alındı. DHB İleri/Devrimci Kanat'ın değerlendirilmesi ise, bu grubun kendini dağıtması sonucu gereksiz hale gelmişti.

4. Kongremiz, yürütülen tartışmalardan sonra, Kawa ve Yılmaz Güney'in değerlendirilmeleri konusunda, tezler halinde aşağıdaki kararları almıştır:

KAWA değerlendirmesi

Partimizin III. Kongresi'nde aldığı ve I. Olağanüstü Parti Kongresi'nin de onayladığı "Marksist-Leninist olmanın bugünkü kıstasları" kararı ışığında, Kürt milliyetçisi örgütler içinde, sosyal-emperyalizme karşı tavır takınan ve bu bağlamda diğerlerinden olumlu olarak ayrılan tek örgüt olan KAWA örgütünün değerlendirilmesi şöyledir:

- *KAWA; Marx, Engels, Lenin, Stalin'i Marksizm-Leninizmin klasikleri olarak adlandırmaktadır. Fakat Stalin savunusu, sağlam bir savunu değildir. Mao konusunda getirilen Arnavutluk Emek Partisi kökenli eleştirilerin önemli bir bölümü aynı zamanda Stalin'e de saldırı anlamına gelmektedir.*
- *KAWA, modern revizyonizme karşı mücadele bağlamında tutarlı konumda değildir. Kruşçef modern revizyonizmine karşı tavırları Arnavutluk Emek Partisi'nin tavırlarının da gerisindedir. İdeolojik mücadelenin tamamlanıp/tamamlanmadığı sorunu bağlamında, esasta Arnavutluk Emek Partisi'nin pozisyonundadır.*
- *KAWA'nın üç dünya teorisi konusunda tutumu da tutarsızdır. O, aynı Arnavutluk Emek Partisi gibi, bir yandan üç dünya teorisini red ettiğini söylerken, diğer yandan üç dünya teorisinin temel tezlerinden bazıları olan "iki super güç", "baş düşman iki süper güçtür", "Asya, Afrika, Latin Amerika dünya devriminin fırtına merkezleridir", "iki süper güç dünya savaşının başkışkırtıcıları ve baş kaynağıdır" tezlerini savunmaya devam etmektedir.*

KAWA bu bağlamda Leninizm'in emperyalizm teorisini çarpıtmakta, son çözümlemede "iki süper güç" dediği güçler dışındaki emperyalist büyük güçleri gözardı etmektedir.

- *KAWA'nın Mao Zedung'a yaklaşımı, gerek Mao'yu savunduğunu ilan ettiği ilk dönemde, gerekse Mao'yu red ettiği dönemde yanlış bir temel üzerinde yükselmektedir. KAWA, "Mao Zedung Düşüncesi" ile Mao Zedung'u bir ve aynı göstererek, yer yer Mao'nun savunmadığı görüşleri de Mao'ya*

mal ederek gerçekte Mao'ya saldırmaktadır.

KAWA, bir dönem Mao'yu "Büyük Öğretmen Mao Zedung" diye değerlendirirken; Arnavutluk Emek Partisi'nin Mao'ya saldırısı ertesi, Arnavutluk Emek Partisi'nin iddiaları temelinde Mao'nun "ezilmesi gereken bir gerici" olduğu değerlendirmesine varmıştır.

KAWA, Mao'yu red ederken de, Dünya Komünist Hareketi'nin tarihini çarpıtmakta, Mao ile Stalin ve Komintern arasında olmayan çelişmeleri var göstermektedir.

Arnavutluk Emek Partisi'nin Mao'ya getirdiği eleştiriler konusunda yaptığımız tüm tespitler, bu alanda "analiz"ini Arnavutluk Emek Partisi'nden alan KAWA için de geçerlidir.

• Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca'ya yaklaşımında KAWA, Kürdistan'ı doğrudan ilgilendirmeyen ve ikincil bazı meseleler dışında tüm temel konularda Arnavutluk Emek Partisi'nin bugünkü yanlış çizgisini temel almaktadır.

Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca'nın bir zamanlar Marksist-Leninist olan siyasetleri ile, revizyonistleştikleri dönemde savundukları siyaset arasında ayrım yapılmamaktadır. Gelinen yerde KAWA'nın Arnavutluk Emek Partisi ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne karşı tavrını belirleyen dışa karşı suskunluktur.

• Uluslararası Komünist Hareket'in platformunu yaratma bağlamında KAWA, kendini esasta uluslararası alanda AEPçi cephenin bir parçası olarak kavramaktadır.

• KAWA, Leninist Parti öğretisi bağlamında, iki aşamalı parti inşa öğretisini savunmamaktadır. Leninist Partinin yapısı bağlamında ise, Leninist Partinin çekirdeğini oluşturan "devrimciler örgütü", KAWA'da yalnızca "parti öncesi örgüt" için savunulmaktadır.

• KAWA, Marksizm-Leninizm'in yöntemsel önermelerine, özellikle de teori-pratik uyumluluğu ve özeleştiri yöntemlerine sıkıca bağlılık kıstası bağlamında vahim bir durumdadır.

■ ■ ■

KAWA'nın varlığının temellerinden biri olan ulusal sorunda, KAWA'nın tavrını belirleyen Proleter Enternasyonalizmi değil, ezilen ulus milliyetçiliğidir.

Bütün bu olgular temelinde Kongremiz, KAWA'nın çizgisinin diğer oportünist örgütlerin çizgisinden nitel bir farkı olmadığını; onun çizgisinin oportünist bir çizgi olduğunu tespit eder. Bu oportünist çizginin savunucusu olan KAWA örgütü bu çizgiyi aşma yönünde herhangi bir eğilime sahip değildir. Bu örgüt, oportünist bir örgüttür.

4. KONGRE KARARLARI

Yılmaz Güney'in "Siyasal Yazıları"nın ve kişi olarak Yılmaz Güney'in Marksist-Leninist olmanın güncel kıstasları temelinde genel değerlendirilmesi

Yılmaz Güney'in ideolojik-siyasi görüşlerinin ve kişi olarak Yılmaz Güney'in Marksizm-Leninizm'in güncel kıstasları temelinde bir genel değerlendirilmesi, bugünkü ideolojik mücadele açısından gerekli olmasından daha çok; Türkiye-Kuzey Kürdistan Devrimci Hareketi'nin yakın geçmişinde yer alan ve Marksizm-Leninizm adına konuşan bir çok gruptan daha fazla etkiye sahip bir parçasının yerini ve niteliğini tespit etmek açısından önemlidir.

Yılmaz Güney'in siyasi görüşlerinin ve Yılmaz Güney'in kişi olarak böyle bir değerlendirilmesi; bu anlamda, tarihi bir görevin yerine getirilmesi anlamına gelmektedir. Bu bağlamda şunları dikkate alıyoruz:

• Yılmaz Güney'in değerlendirilmesi, Marksizm-Leninizm adına konuşan herhangi bir örgütlü yapının, bir örgütün, bir kollektifin değerlendirilmesi değil; Marksist-Leninist görüşleri kavradığı ölçüde savunma iddiasında olan ve "proletaryaya esas olarak sanat ve kültür cephesinde" hizmet iddiasında olan devrimci bir k i ş i nin değerlendirilmesidir.

Yılmaz Güney, bilinçli politik yaşamına esasta cezaevi koşullarında başlayan ve siyasal savaşımının hiç bir döneminde gerçekten örgütlü birlikteliğin ortamına, toplu çalışma ve savaşım koşullarına kavuşamamış olan bir devrimcidir.

• Yılmaz Güney, yaşadığı dönemde uluslararası üne sahip bir sanatçı ve aydın olarak, içinde bulunduğu çevre içinde, Rus sosyal-emperyalizmine ve modern revizyonizme karşı açık, berrak tavır takınan ve açıkça Komünist, Marksist-Leninist olduğunu ilan eden ve bunun sonuçlarını taşımaya hazır olduğunu pratiğiyle de ispatlayan ender kişilerden biridir.

• Yılmaz Güney, bizim Marksizm-Leninizmin güncel kıstaslarını açıkça formüle edip, Partimizin bağlayıcı ilkeleri olarak güvence altına aldığımız 1986 yılında, yaşamını yitireli iki yıl olmuştu. Onun yanlışlarına karşı, sağlığında tarafımızdan ilkeli, tutarlı, yeterli bir ideolojik bir mücadele yürütülememişti.

■ ■ ■

Marksizm-Leninizm'in güncel kıstasları temelinde, Yılmaz Güney'in "Siyasi Yazıları"nda dile gelen görüşlerini şöyle değerlendiriyoruz:

• Yılmaz Güney, yalnızca Marx, Engels ve Lenin'i Marksizm-Leninizm'in klasikleri olarak savunmuş; Stalin'i Mao Zedung düzeyinde "değerli Marksist-Leninistlerden biri", "Marksist-Leninist hazineye birşeyler katmamış ... ve üstelik sonuçları bugüne taşan hatalar işlemiş" bir Marksist-Leninist olarak değerlendirmiş ve Stalin'in Marksizm-Leninizm'in bir ustası olarak görülmesine karşı da mücadele yürütmüştür.

O, Sovyetler Birliği'nde geriye dönüşün köklerinin Stalin döneminde ve Stalin tarafından savunulan çizgi ve uygulanan pratik içerisinde de olduğunu ileri sürmüştür.

Yılmaz Güney, Stalin'e getirdiği yanlış eleştirilere rağmen, anti-Stalinist bir konumda değildir. O, Stalin'i "Lenin'in öğretilerine ve ilkelerine içtenlikle bağlı kalarak (bütün hatalarına karşı) proletarya diktatörlüğü altında Lenin'in eserini devam ettirmeye çalışan", "değerli bir Marksist-Leninist" olarak nitelemiştir. O, Lenin, Stalin Rusyası ile Kruşçef, Brejnev Rusyasını ilkesel olarak birbirinden ayırmıştır. Yılmaz Güney'in siyasi yaşamındaki en büyük hatalarından biri, Stalin ko-

nusundaki yanlış tavrıdır. Bu tavır esası itibarı ile Mao Zedung önderliğindeki Çin Komünist Partisi'nin 1956 sonrası Stalin savunusu ile uyum içinde olan ve açık anti-Stalinist bir konumda olmamasına rağmen, Marksist-Leninist olmayan bir savunudur.

• Yılmaz Güney, modern revizyonizmi Marksizm-Leninizm'e düşman, karşı-devrimci bir çizgi olarak mahkum etmiş; Kruşçef tipi modern revizyonizmi, Rus sosyal-emperyalizminin ideolojik dayanağı olarak kavramış; modern revizyonizme karşı mücadeleye, genel ideolojik-siyasi mücadelesi içerisinde ağırlıklı bir yer vermiştir.

O, modern revizyonizmi Komünist Hareket'in gelişmesinin önünde "en tehlikeli düşman", Rus sosyal-emperyalizminin niteliği konusundaki tavrın Marksist-Leninistleri, her türden oportünist, revizyonist ve orta yolcudan ayıran "en temel ölçüt" olduğunu savunmuştur.

O, bu bağlamda esasta Marksist-Leninist pozisyondadır.

• Yılmaz Güney, Kruşçef modern revizyonizmine karşı mücadelenin ideolojik planda tamamlanıp/tamamlanmadığı sorununu tartışmamış, bu mücadelenin tamamlanması görevini tespit etmemiş ve fakat güncel mücadele açısından "en tehlikeli düşman" olarak değerlendirdiği modern revizyonizme karşı başarılı bir mücadele vermenin gerekliliğini tespit etmiştir. Modern revizyonizme karşı ideolojik mücadelenin tamamlanıp/tamamlanmadığı sorununu tartışmadığı için, modern revizyonizme karşı mücadele veren Uluslararası Komünist Hareket'in bu mücadele içerisinde önemli hata ve sapmalarının olduğunu da tespit etmemiştir. Fakat ÇKP ve Mao'nun, AEP ve Enver Hoca'nın da önemli hataları olduğunu savunmuş; bu hatalar veya sapmalar üzerinde yetersiz olarak durmuştur. Bu bağlamda, Uluslararası Komünist Hareket içinde açık ve kamuoyu önünde eleştiri yöntemini savunması ve uygulaması ile kendini tüm oportünist akımlardan olumlu olarak ayırmıştır. Modern revizyonizme karşı mücadelede eksiklik ve hataları bu bağlamdaki tavrında ikincil bir rol oynamaktadır.

• Yılmaz Güney, üç dünya teorisini karşı-devrimci bir teori olarak mahkum etmiş ve ama üç dünya teorisinin en temel tezlerinden olan "dünyada baş düşman", "dünyada baş çelişki", "iki süper güç" gibi tezlerden köklü olarak kopmamış, bunları dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan üzerine yaptığı değerlendirmelerinde esasta çıkış noktası yapmıştır.

Üç dünya teorisi bağıntısında pozisyonu özde AEPçi çizgiyle aynıdır.

• Yılmaz Güney, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm'in bir klasiği olarak değerlendirilmesini reddetmiştir. Onun kimi yanlış pozisyonlarını Marksist-Leninist bakış açısıyla eleştirmiş, ona yönelen AEP kökenli yanlış eleştiri ve saldırılara da karşı çıkmış, Mao'nun değerli bir Marksist-Leninist olduğunu savunmuştur. O, Mao Zedung'un değerlendirilmesi bağlamında Marksist-Leninist konumdadır.

• Yılmaz Güney, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Marksizm-Leninizm adına konuşan ve modern revizyonizme karşı tavır takınan grup ve kişiler içinde, AEP'nin 1978 sonrasında geliştirdiği çizgiye karşı ilk defa açık ve kamuoyu önünde eleştiri getirenler arasında bulunmaktadır. O, AEP'nin 1978 sonrasında geliştirdiği ve 8. Parti Korgresi ile sistemleştirdiği çizgiyi genel değerlendirmede revizyonist olarak değerlendirmemiş ve fakat bu çizginin Marksist-Leninist olduğu biçimde açık bir pozisyon da formüle etmemiştir. Bu bağlamda kendini somut eleştirilerle sınırlamıştır. AEP ve AEP çizgisini değerlendirmesi konusunda, pozisyonu Marksist-Leninist değildir ve fakat bizim dışımızda Marksizm-Leninizm adına konuşanlar içinde Marksist-Leninist pozisyona en yakın olanıdır.

• Yılmaz Güney, Uluslararası Komünist Hareketi'nin platformunu yaratacak bir çalışmanın esas kavranacak

halka olduğunu görmemiş, bu bağlamda doğru bir görev tespiti yapmamıştır. Buna rağmen AEP ve ÇKP'ne eleştirici yaklaşımı ile Uluslararası Komünist Hareket'in yeni bir platform ihtiyacını dolaylı olarak dile getiren bir konumdadır. Bu bağlamda da tavrı açıkça Marksist-Leninist değildir ve ama oportünist tavırlardan da ayrıdır.

• Yılmaz Güney, Leninist bir Partinin en temel bir çok özelliğini (Partinin öncü örgüt, en yüksek örgüt biçimi olduğunu, Parti olmadan devrimi başarıya ulaştırmanın mümkün olmadığını, Partinin illegal temelde, esas olarak profesyonel devrimcilerden oluşması gerektiğini) savunmuştur.

Leninist bir Partinin bir çok temel özelliğine doğru olarak sahip çıkan Yılmaz Güney, iki aşamalı parti öğretisini ne evrensel bir öğreti, ne de bazı ülkeler için geçerli bir öğreti olarak savunmuştur.

• Yılmaz Güney, Marksizm-Leninizm'in yöntemsel önermeleri bağıntısında, özellikle teori-pratik uygunluğu bağıntısında önemli hatalar (Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Parti yaratılması sorununu proleter devrimcilerin en önemli görevi görmesine rağmen, buna uygun davranmaması, oportünist veya küçük-burjuva örgütlerden Marksizm-Leninizm adına bir şey beklemediğini savunmasına rağmen, oportünist ve küçük-burjuva örgütlerinin bir bölümü ile parti kurma imkanını savunması ve bunlarla böyle bir partinin kuruluşuna katkı olarak ortak yayın faaliyetine girmesi gibi hatalar) yapmış; gördüğü veya gösterildiği yerde özeleştiri yapmaktan çekinmemiştir.

Özeleştiri konusundaki olumlu tavrı, onu bütün oportünistlerden ayıran bir tavırdır.

Burada değerlendirmesini yapmadığımız Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin programatik bazı sorunlarıyla ilgili olarak; örneğin ulusal sorunda Yılmaz Güney, bir dizi olumlu, kendini oportünist görüşlerden ayıran doğru görüşlere sahiptir.

Görüldüğü gibi, Yılmaz Güney'in "Siyasi Yazıları"nda dile gelen çizgisi, Marksizm-Leninizm'in güncel kıstasları temelinde değerlendirildiğinde bir dizi noktada Marksist-Leninist, bir dizi hoktada Marksist-Leninist olmayan ve fakat o noktalarda oportünist temel ideolojik akımlardan ayrı; kendine özgü ve yer yer Marksizm-Leninizm'e yakın olan bir konumdadır. Özellikle eleştiri-özeleştiriye açık olan konumuyla da, Marksist-Leninist bir çizgiye doğru gelişme olasılığı da olan bir çizgidir.

Yılmaz Güney'in yukarda bazı noktalarına dikkat çektiğimiz şartları ve durumu gözönüne alındığında, O'nun kişi olarak Marksizm-Leninizm'den önemli hata ve sapmalara sahip olan bir KOMÜNİST olduğu değerlendirmesini yapıyoruz.

TKP/ML(BOLŞEVİK) 4. Kongresi; tüm dünyada emperyalizme, faşizme, her türden gericiliğe karşı savaşımlarında esir düşmüş Komünistlere, devrimcilere, ulusal kurtuluş savaşçılarına ve en ağır işkenceler karşısında, davalarına ihanet etmektense ölmeyi yeğleyen devrimci kadın ve erkek savaşçılara aşağıdaki mesajı yayınlamayı kararlaştırmıştır:

Kongremizin Devrimci Tutsaklara mesajı

Kongremiz, tüm dünyada emperyalizme, faşizme, her türden gericiliğe karşı savaşımlarında esir düşmüş Komünizm taraftarlarına, ulusal kurtuluş savaşçılarına, kudurmuş gericiliğin en ağır işkenceleri karşısında davalarına ihanet etmektense ölmeyi yeğleyen devrimci kadın ve erkek savaşçılara mücadeleci Bolşevik selamlarını iletir.

Emperyalist burjuvazinin tüm çanak yalayıcılarının "kalıcı barış çağı" diye ilan ettiği günümüzde de burjuvazi, işçi sınıfına, diğer emekçilere ve ezilen halklara karşı onursuz savaşımını bütün gücüyle sürdürmektedir. Burjuvazinin "barış" dediği; işçilerin ve ezilen halkların sömürüye, baskıya kölece boyun eğmesidir. Düzenine boyun eğmeyen, ona karşı savaşım verenleri, burjuvazi en ağır cezalara çarptırmakta; burjuvazinin uzmanlık alanlarından biri olan işkencehanelerde özgürlük savaşçıları fiziki olarak da yok edilmeye çalışılmaktadır.

Kongremiz, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in, dünyanın dört bir köşesinde; Şili, Arjantin, El Salvador, İrlanda, İspanya, Federal Almanya'da, Güney Afrika, Filistin, İran, Afganistan ve diğer nice ülkelerde; burjuvazinin çürümüş düzenine boyun eğmeyi değil, ona karşı savaşımı seçen tüm devrimci tutukluların direniş savaşının yanında olduğunu ilan eder...

Kongremiz; Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da faşizmin zindanlarında, işkencehanelerinde devrimci onurlarını koruyan; en ağır işkenceler altında bile, devrimci çalışması ve devrimci arkadaşları hakkında ifade vermeyen, çözülmeyen; devrime bağlılığın en güzel örneklerini veren; direniş sembolleri yaratan -hangi devrimci örgütten olursa olsun- tüm devrimcileri saygı ile selamlar.

Partimizin kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaşın şanlı, onurlu geleneğini ölüm pahasına sürdürerek, Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasının gönlüne, kafasına kazınan onlarca devrimciyi; faşist Türk hakim sınıflarının ayakta tutmaya çalıştığı faşist düzene karşı duyduğu kinle anar!

Kongremiz, devrimci çalışması ve devrimci arkadaşları hakkında polise, savcıya ifade verme tavrı içine girmiş, devrimci onurlarını sonuna kadar koruma başarısını gösterememiş devrimcilerin bu tavırlarını, devrime ihanet eden bir tavır olarak değerlendirir. Bu duruma düşen kişilerin girdikleri ihanet tavrını tüm açıklığı ile ortaya koymalarını, teslimiyet tavrının proletaryanın ve diğer emekçilerin devrim davasına verdiği zararı kavramalarını talep eder.

Kongremiz, kemalist faşistlerin eline geçen devrimci tutsakların zindanlarda verdiği direniş mücadelesini; açlık grevleri vb. ile emperyalizme, faşizme karşı her şart altında mücadele verilebileceğini gösteren örnek tutumları devrimci bir çoşkuyla selamlar.

Kongremiz, kemalist faşistlerin mahkemelerini faşizmi yargılama; Devrimi, Komünizmi savunma alanları olarak kavrayan devrimci tutsakları saygı ile selamlar; hakim sınıflardan af dileyenleri, onurlarını satmaya çalışanları nefretle kınar.

Kongremiz kemalist faşistlerin zindanlarındaki Bolşevik yoldaşlara en samimi selamlarını iletir. Onlardan partimizin çok yönlü inşa çalışmasına yaptıkları katkıların devamını ve güçlendirilmesini diler.

Kongremiz, Nazım'ın "O duvar, o duvarınız vız gelir bize vız!" dizelerini kendilerine bayrak edinerek, o yıkılmaz sanılan köhne duvarları parçalayarak özgürlüğü haykıranlara devrimci selamlarını iletir!

Kongremiz, devrimci tutsakların direniş şiarlarının, proletaryanın nasırlı elleri ile işlenerek faşist zorbalığı paramparça etmek için güçlü silahlar olarak kullanılacağına emindir.

- *KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ!*
- *KAHROLSUN FAŞİZM!*
- *YAŞASIN SOSYALİZM!*
- *TÜM DEVRİMCİ TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!*
- *YAŞASIN TÜM HALKLARIN ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ!* ■